

*Postanimo ponovno otroško zaupni,
da bo božič, ne le v zraku,
temveč tudi v nas.*

*Z veseljem vsem,
vsi, ki se trudimo pri
Misijonskih obzorjih*

Čas tudi zdravi in prebuja upanje

Ko premišljujemo o večnosti, zaslutimo njeno lepoto prav v tem, da ne bo nič več minljivo, ker nas ne bo določal čas, v katerem smo tukaj in sedaj postavljeni. Hvala Bogu, pa so tudi v tem našem življenju, ki ga določa čas, lepe stvari. Čas sicer mineva, teče, ponovno nam to pripoveduje konec cerkvenega in koledarskega leta, enega smo že doživeli, drugi nas čaka. Tudi to ima svoj čar. Koliko lepega je spet za nami, gotovo pa tudi težkega, a oboje smo zmogli, za eno smo veseli, pri drugem hvaležni, da smo zmagali in ne klonili. Vztrajnost nam prinaša eno in drugo ter omogoča pričakovanje in hrepenenje. Advent ni le čas, v katerem smo te dni pred božičem, je prispevka za vse naše življenje v času; globlje, ko se ga zavedamo, bolj smo sredi bivanja. Tako tudi Bog v Jezusu Kristusu vedno znova prihaja, prebuja naše življenje in nam osmišlja bivanje. Koliko veličastnega se je iz poteka življenja v času že rodilo. Prenekatera rana je zaceljena, mnogi pogledi so izčiščeni, krivice popravljene, laži razgaljene - in še dolgo bi lahko naštevali, kaj vse je naredil čas. Seveda je veliko tudi

še neodgovorjenega, za to pa je potrebno potrpljenje, čakanje in vztrajanje, ki pa glede na vse, kar se je že zgodilo, ni brezupno. Vedno znova nas v tem potrjujejo lepe stvari, ki se jih spominjamo z jubileji in častitljivimi obletnicami. Ena takih je zagotovo petdeset let tako imenovanega »slovenskega misijona« na Madagaskarju. Ne gre za nekaj posebnega, mnogi misijoni imajo že veliko daljšo in še veličastnejšo zgodovino. Kaj šele temeljni misijon, zgodovina odrešenja, ki spet obhaja novi božič. So pa to stvari, ob katerih je prav, da se zaustavimo, se jih zavedamo in razveselimo. V vsakem vztrajanju so tudi dvomi, morda celo obupi, v vsakem prazniku zmaganega pa hvaležen občutek, da je uspelo. Uspelo tudi tisto, kar smo morda najmanj mislili, da bo. Praznik in praznovanje tako ni češčenje narejenega ter sedenje na uspehih, temveč zavest, da je pot v prihodnost odprta. Kako pomembna nota misijonske razsežnosti Cerkev, kjer velikokrat ni videti učinkov in kjer zmanjkuje upanja, ko se poleg postavljanja novega že postavljeno morda podira. Običajni del življenja, ki izgine, kadar ni vztrajnosti in

zaupanja, ob tem pa rojeva in spet čudi ter vabi na praznovanje. Nič posebnega torej teh petdeset let, pa vendarle tudi izredno veliko, ki niso le tamkajšnja, nekje na Madagaskarju in tistih, ki so v njih delovali, temveč tudi naša, saj smo jih prijatelji misijonov izoblikovali skupaj. Ne le to, tudi del celotne Cerkev, ki jo sestavljajo majhne zgodbe, iz katerih se izoblikuje veličastna zgradba.

Tudi Jezusovo rojstvo je majhna, neznatna zgodba, ki pa je pognala korenine in se razrasla po vsem svetu, kjer sedaj potrebuje vedno novih delavcev. Lahko smo veseli dveh, spet novih misijonarjev, naše gore listov, ki zbujajo upanje, da misijonska zavest ni izginila.

Dragi misijonarji in vsi prijatelji misijonov, še noben advent v zgodovini odrešenja ni šel v prazno, tudi letošnji ne bo. Prihaja Dete, predano Očetu, in napoveduje spet nove zarje, tako tukaj med nami kot širom sveta. Z njim se podajmo na pot, utrdimo upanje in poživimo ljubezen, ter tudi mi postanimo ponovno otroško zaupni, da bo božič ne le v zraku, temveč tudi v nas.

Katoliški misijoni | Groblje, Rim, Buenos Aires
1923-1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987

Misijonska obzorja
POGLEJ PO SVETU

Izhajajo v Ljubljani
od 1987

MISIJONSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
http://www.missio.si
Uradne ure vsak dan od 8^h do 13^h.
Glavni urednik: Jože Planinšek, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektor: Jurij Devetak, CM

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovalec: Hanzi Tomažič
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4950 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja
prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369

Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.
Priporočeni dar za posamezni izvod je 1,50 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2019: 9 EUR, za Evropo
12 EUR, avionska za Ameriko in drugod je 20 USD, 25 CAD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS,
Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: naročnina MO,
št. transakcijskega računa pri NLB:
SI56 0201 4005 1368 933.
Slika na naslovnici: Jaslice Inuiti, Kanada

Lakota, terorizem in vprašanje za bilijon dolarjev

PIŠE MATIJA NARED

Terorizem v našem času ima veliko obrazov in veliko vzrokov. Poglejmo za uvod in za ponazoritev, kaj je o izvori teroristične krize v Nigeriji, kjer pustoši Boko Haram, povedal nigerijski duhovnik.

Nigerijski duhovnik br. Cornelius Afebu Omonokhua, odgovoren za misijone in dialog pri Nigerijski škofovski konferenci, pravi, da je treba spremeniti način govorenja o vzrokih za širjenje terorizma v Nigeriji. Poudarja namreč, da »tega, da se mladi zatekajo v teroristične skupine v Nigeriji, ne povzročata vera ali nacionalna pripadnost posameznika, temveč lakota.« Danes se na splošno misli, da mlade vodi k terorističnemu nasilju religija, in ta naj bi bila tudi v ozadju delovanja Boka Harama, in tudi nagib pri pomoči tujih džihadističnih gibanj, ki v Nigerijo pošiljajo borce in orožje. Treba pa je preučiti, nadaljuje, tudi psihološko in antropološko naravnost Nigerijcev ob trku z gospodarskimi razmerami, v katerih ti ljudje živijo. »Pogledati je treba, kakšna je drža, naravnost povprečnega Nigerijca, ki se bori zato, da dobi hrano na mizo. Zakaj zunanji napadalci tako zlahka novačijo nekatere mlade v svoje teroristične organizacije? Kakšna je vloga lakote v celotni zgodbi? Ali lakota ve za religijo ali nacionalnost? Nekatere pač preneha zanimati, od kod prihaja hrana. Vse, kar želijo, je jesti, tudi če hrana prihaja od hudiča, saj vlada ne zmore poskrbeti za osnovne potrebe državljanov. Zdi se, da je narod ubil sanje in ambicije mladih,« pravi Omonokhua in nadaljuje: »Nekatera dekleta uporabljajo za preživetje svoja telesa, fantje pa se preživijo tako, da s svojimi mišicami služijo kriminalu.« Čeprav vsesplošna negotovost in preteča nevarnost tudi bogatim družinam ne prizanašata, saj velikokrat ugrabijo

njihove člane in jih izpustijo za odkupnino, pa so vendarle navadni državljani tisti, ki se morajo vsak dan spopadati s težavami, in pri tem se zdi, da je resnična varnost le privid ali iluzija, saj je na določenih območjih veliko takih, ki si ponoči ne upajo zatisniti očesa. »Reveže pobijajo, ženske posiljujejo, veliko so jih izgnali iz njihovih domov,« pravi duhovnik in poudarja, »da revni v zameno za nekaj denarja »prodajajo« svoje volilne glasove pohlepnim političnim oblastem«. Kljub temu pa se še vedno vsiljujejo ideje o etnično-religioznih ozadjih krize, opozarja Omonokhua. Mladih prebivalcev, starih od 15 do 35 let, naj bi bilo v Nigeriji po oceni 64 milijonov, od tega žensk 51,6 odstotka, moških pa 48,4 odstotka. »Toda mladi človeški viri v Nigeriji ne veljajo za prednost, zato zaposlovanje ne temelji na delovnih izkušnjah in profesionalnosti. Celo najboljši diplomant potrebuje pismo ali priporočilo kakšnega velikega političnega vodje, ko se poteguje za službo, kot da bi bilo delo na prodaj,« pravi duhovnik. Tako postanejo mladi preprosti plen nemoralnosti, obsedenosti z materialnimi stvarmi, nasilja, odvisnosti od drog. Zato je treba vlagati v mlade, da se bo spremenilo trenutno pereče stanje. (Poročilo agencije Fides, 24. 10. 2018). Po vsem povedanem si lažje predstavljamo, da se kriza ne pogloblja zaradi vere ali nacionalne pripadnosti, temveč da je lakota tista glavna stiska ljudi, ki sili mlade v prostitucijo ali kriminal, ki ga z velikim uspehom izrabljajo teroristične skupine Boka Harama.

Lakota torej! V tem kontekstu si za sklep pripovedi pogledjmo še poročilo o hrani, ki ga je izdala organizacija FAO. (Vatican News, 8. 11. 2018). Tri milijarde ljudi po vsem svetu tare lakota zaradi pomanjkanja hrane ali zaradi hrane slabe kakovosti, čeprav, gledano v svetovnem merilu, ni niti pomanjkanja hrane niti pomanjkanja kakovostne hrane. Hrana, ki se pridelava na svetu, bi lahko nasitila vse. Veliko revnih držav ima težave s pridelavo, skladiščenjem, transportom, bogate države pa imajo težave s končnim uporabnikom; veliko (kakovostne) hrane se namreč v bogatih državah zavrže. Svoje čase je največ ljudi na svetu umrlo zaradi malarije. Zdaj je glavna nosilka smrti lakota. Ena od petih smrti na svetu je povezana s slabo hrano ali s pomanjkanjem te. Skrb vzbuja to, da je proizvodnja hrane v človeških rokah, medtem ko malarija in komarji, ki malarijo povzročajo, niso »plod dela človeških rok«. Podatki kažejo, da tretjina vse pridelane hrane sploh ne pride na krožnike. Ta »tretjina« hrane bi lahko nahranila veliko lačnih. Od tu tudi papeževe besede, da je »metanje hrane v smeti kraja revežem«. Izguba »tretjine« pridelane hrane pa predstavlja tudi visok znesek, če jo pretvorimo v denar: gre za en bilijon dolarjev. Ta nesmotrnost raba naravnih virov pa je škodljiva tudi za okolje, jasno. O tem, da naložbeni skladi, katerih lastniki smo tudi mi, kupujejo zemljo po Afriki in jo kradejo kmetom, smo že pisali. Tudi današnji zapis nam kaže, da smo veliko bolj vpleteni v dogajanja po svetu, kot se zavedamo. Priznajmo pa si: če smo kristjani, ne potrebujemo izgovorov za to, da delamo dobro. Samo delajmo.

»Slovenski misijon« v Vangaindranu na Madagaskarju

PIŠE ROK GAJŠEK

Letos mineva petdeset let »slovenskega« misijona v Vangaindranu na Madagaskarju, ki so ga izrazito zaznamovali naši misijonarji s svojim delom, odprtostjo in povezovanjem. Sobratje lazaristi, ki so delo začeli, so se še posebej po zaslugi takrat še mladega profesorja osnovnega bogoslovja in misiologije dr. Franca Rodeta, povezali v poslanstvu s slovenskimi škofijskimi duhovniki (Fidei donum), in vključili še laike.

Za vsemi je že petdeset let trdega in požrtvovalnega dela, hkrati pa močno in živo občestvo krajevene Cerkve, ki se bo vsega spomnila s praznovanjem 8. in 9. decembra letos v Vangaindranu in se Bogu zahvalila za prejete milosti v tem času ter se priporočila za v prihodnje. Tudi iz Slovenije se bo praznovanja udeležila kar močna skupina, med drugimi s strani Cerkve na Slovenskem novomeški škof Andrej Glavan, narodni voditelj misijonov Matjaž Križnar s sodelavci iz Misijonskega središča, lazariste pa bosta zastopala prejšnji vizitator Pavle Novak in sedanji Franc Rataj. Gre za veliko in v zanimivem sodelovanju vzorno opravljano delo, ki živi in nam je lahko vsem v spodbudo in zgled, zato bo kratek zapis od začetkov do danes, ki nam ga je pripravil misijonar Rok Gajšek, še kako primerno za nekoliko daljšo rubriko »misijonski pričevalci«.

Kako je prišlo do »slovenskega misijona« v Vangaindranu?

Kršćanstvo je počasi poganjalo korenine tudi na jugovzhodnem delu Rdečega otoka (Madagaskarja). Farafangana je škofijsko mesto od leta 1957 in njen prvi škof je bil Camille Chilhouet CM. V prvi polovici 20. stoletja so v tem predelu otoka delovali predvsem francoski lazaristi. Madagaskar je bil pri srcu že sv. Vincenciju Pavelskemu. »Propaganda Fide« mu je namreč zaupala nalogo, da pošlje svoje misijonarje na Rdeči otok. Tako sta prva misijonarja prišla v Fort-Dauphin 4. 12. 1648 (Nacquart

in Gondré). Za njima je bilo še več skupin, a zaradi tropskih bolezni (malaria) in pomanjkanja zdravil niso zdržali dolgo, največ dve do tri leta. Tudi oznanilo evangelija zato ni moglo pognati globokih korenin. Šele konec 19. stoletja (1896) so znova prišli misijonarji v južni predel otoka; in leto kasneje so prišle tudi sestre usmiljenke.

Delokrog lazaristov je bil velik, saj je obsegal tretjino otoka, se pravi južno od 22. povratnika. Misijonarji so bili v veliki večini iz Francije. Zaradi njihovega majhnega števila je evangelij poganjal korenine le počasi, zlasti na podeželju in v oddaljenih krajih. V času 2. vatikanskega koncila pa so se začela odpirati vrata misijonarjem iz drugih dežel. Leta 1962 so tako prišli prvi misijonarji iz Italije (turinska provinca) in prevzeli delo

na področju plemena Bara (Ihosa, Betroka) v osrednjem delu otoka. Med prvimi štirimi misijonarji iz Torina je bil tudi naš rojak, sedaj že pokojni Ivan Štanta CM, doma iz Mirna pri Gorici; deloval je predvsem v Isoanali in Zazafotsy. Umrli je leta 2003, pokopan pa je v Ihosa. Leta 1965 so prišli tudi sobratje iz Španije in prevzeli obširno področje jugozahodnega dela Madagaskarja (Ambovombe-Bekily-Beraketa-Beloha); in še do danes se nekateri razdajajo v tem predelu otoka.

Farafanganski škof Chilhouet CM, in vrhovno vodstvo Misijonske družbe sta se obrnila tudi na našo, takrat jugoslovansko provinco, za pomoč. In ker so se v tistem času začeli prebujati duhovni poklici v Sloveniji in tudi v Misijonski družbi, je bilo mogoče ugoditi prošnji. Tako je škof zaupal ves južni del svoje škofije (v velikosti polovice Slovenije) slovenskim misijonarjem, s središčem v Vangaindrano. Prvi je prišel France Buh CM konec oktobra 1968. Za njim so prihajali tudi škofijski duhovniki (Fidei donum), v dogovoru s svojimi

Rok Gajšek z domačini

*Vangaindrano,
blagoslov vrtca*

škofi, za določen čas; prvi je bil Silvo Česnik, nato Stane Cikanek, potem Janko Slabe in laik Ivan Selak (mizar). Janko Slabe je posebej zaznamoval misijon Matanga, zelo dobro se je vživel v tamkajšnjo sredino, dobro spoznal njihove običaje in jezik. Tam je ostal do leta 1997, ko se je moral vrniti v domovino iz zdravstvenih razlogov; umrl leta 2007 in je pokopan v Rovtahn.

V letih 1970-80 je število novih misijonarjev hitro naraščalo

Janko Kosmač (Fidei donum) iz koprške škofije je deloval v Ankaranu (1974-1983), zgradil je novo cerkev. Pepi Gider (Fidei donum) iz Maribora za pet let (1973-1978) in Franček Kraner (Fidei donum) iz Maribora, prav tako za pet let (1974-1979). Največ časa sta delovala v Midongyju; v tem času je bila tam posvečena nova cerkev (1978), ki jo je začel graditi že Silvo Česnik. V februarju 1969 so prišle kar tri sestre usmiljenke: zdravnica s. Justina Rojc, s. Terezija Pavlič in s. Marija Pavlišič; že nekaj let prej pa sta prišli s. Marjeta Mrhar in s. Danijela Šeme, tudi obe usmiljenki.

Leta 1970 se jim je pridružil bogoslovec Pedro Opeka CM za dve leti kot zidar in animator mladih. Kmalu za njim (decembra 1970) je prišel Rok Gajšek CM, oktobra leta 1971 pa Janez

Puhan CM, s. Amanda Potočnik, usmiljenka, in laiški misijonar Lovrenc Štanta, gradbeni tehnik. V začetku leta 1976 Rado Sušnik CM in konec januarja 1976 Pedro Opeka, tedaj že duhovnik. Z njim so prišli trije laiški misijonarji: Janko Glinšek (mehanik), Fredi Žitnik (zidar) in Toni Jemec (mizar). Duhovno je te mlade fante pripravil na misijonsko delo lazarist Franc Sodja, ki je bil velik misijonski »garač« in v tistem času ravnatelj misijonskega zavoda »Baraga« v Lanusu (Argentina).

Pedro Opeka je takoj po tečaju malgaščine prevzel odgovornost za misijonski center Vangaindrano, kjer je deloval 12 let (do oktobra 1988). V tem času je duhovno razmigoval krščansko skupnost, zlasti mladino (nogomet), in kot gradbenik, sezidal je novo župnijsko dvorano in veličastno cerkev (iz kamna) vstalega Kristusa, ki je še danes v ponos tega kraja. Misijonski center Vangaindrano se nahaja skoraj na južnem povratniku, 10 km od Indijskega oceana. Kraj šteje okrog 10 tisoč prebivalcev in je središče plemena Antešakov. Je tudi upravno in politično središče. Do tega kraja vodi asfaltna cesta iz Farafangane, zgrajena 1969 in še danes »drži«. Od tu naprej pa vodijo le navadne, makadamske, blatne ceste: na jug ob obali v Matango (30 km),

v Manambondro (60 km) in v Fort Dauphin (240 km); na zahod (v notranjost dežele) pa v Ranomeno (40 km), Ampitafa (60 km), v Midongy (90 km) in v Befotaka (130 km). V času kolonialnih oblasti so bile te ceste dobro vzdrževane. Za primer: ko sem prišel na Madagaskar leta 1970, sem iz Vangaindrana do Ranomene potreboval eno uro in pol vožnje, od Ranomene do Midongyja pa dobri dve uri, z navadnim avtom. Danes pa Tone Kerin potrebuje za relacijo Ranomena-Midongy šest ur vožnje in to z močnim vozilom (pogon na štiri kolesa).

Do prihoda slovenskih misijonarjev so že obstajali misijonski centri Vangaindrano, Ranomena, Midongy. Tudi Matanga, Manambondro in Befotaka so že bili; le stalnih duhovnikov ni bilo tam, ampak so jih občasno obiskovali misijonarji iz večjih centrov. Tako je le majhen del prebivalstva slišal za evangelij.

Po 65 letih francoske kolonije (1896-1960) je Madagaskar 26. junija 1960 dobil samostojnost, a je bil še vedno močno odvisen, politično in gospodarsko, od Francije.

Želja po samostojnosti

Po drugi svetovni vojni se je gibanje za neodvisnost še okrepilo, zlasti v krajih Moramanga, Tamatave (srednji del otoka) in na jugovzhodu,

v Manakari, Vohipeno in Farafangani. V teh nemirih (1947) je bilo več tisoč mrtvih. Tudi Lucien Botovasoa, katehet, učitelj, družinski oče in frančiškanski tretjerednik, doma iz Vohipena, je bil žrtev teh nemirov. Ugotovljeno je bilo, da ni bil vpleten v politične zdrahe, ampak so ga umorili (obglavili) iz sovraštva do vere in truplo vrgli v veliko reko Mananara. Dne 15. 4. 2018 je bil L. Botovasoa razglašen za blaženega: on je prvi blaženi iz škofije Farafangana in tretji malgaški blaženi.

V letu 1970 se je začelo politično vrenje na Madagaskarju in želja, da se povsem »odlepijo« od kolonialnih oblasti. Leta 1972 so bili meseca maja veliki nemiri v glavnem mestu Tananarive in vojaški udar; odstavljen je bil prvi predsednik Philibert Tsiranana. Oblast je tedaj prevzela vojaška hunta. Leta 1975 pa so pripravili referendum. In takrat se je pričinil na oblast mlad, oblastizeljen Didier Ratsiraka, zagrizen nacionalist (čeprav je svoje otroke še naprej pošiljal šolat v Francijo), razglasil socialistično republiko po vzoru Severne Koreje (Kim Il Sung), z znamenito rdečo knjižico »džuč« (kot je bila to navada v socialističnem bloku). Sledila je nacionalizacija imetja kolonialnih lastnikov in podjetij, ki so bila prej v rokah Francozov, malgašizacija šolstva. Ustanavljali so »zadružne

zadruge«, ki pa niso našle pravega odmeva pri preprostih ljudeh.

Odziv Cerkve na politično prebujenje

To politično prebujenje in posebej pokoncilsko vrenje se je čutilo tudi v Cerkvi. Spominjam se, kako je vsa Cerkev hotela, da bi se ljudje res postavili na lastne noge in da bi postali tudi politično in gospodarsko samostojni. Tisti, ki smo doživljali to vrenje v deželi, smo si po svojih močeh prizadevali, da smo bili z ljudmi. Dajali smo jim poguma, iniciative, z njimi delali, da bi se ljudje čutili odgovornejši za napredek. V tem smislu smo spodbujali tudi krščanske skupnosti. V letih 1970-80 je bilo tudi sicer razgibano pastoralno življenje v južnem delu škofije: redna pastoralna srečanja, na katerih se je zbiralo po 60 predstavnikov krščanskih skupnosti z vsega južnega področja škofije pod vodstvom škofa Charles Remija Rakotonirina, DJ (škof v letih 1976-2005) in kateheta Tomaža. Organizatorji teh srečanj so bili predvsem Pedro Opeka, Janez Puhan in Janko Slabe. Posvečali smo se formaciji katehistov in župnijskih sodelavcev. Zato so bila redna mesečna srečanja katehistov v vsakem misijonskem centru, kjer je bival misijonar; ob koncilskih odlokih smo animirali župnijske svete, vcepljali čut odgovornosti tudi

za materialno plat njihovih krščanskih skupnosti in pomoč katehistom. Poleg tega je bilo zelo živahno liturgično življenje: dejavno sodelovanje vseh navzočih. Liturgične skupine so se dobivale skupaj vsako soboto popoldne, da so pripravili nedeljsko bogoslužje (bralci, program in priprava pesmi), se pogovorili glede srečanj raznih mladinskih organizacij in župnijskega sveta ter glede verouka. Tudi misijonarji sami so se aktivno vključevali v delo skupaj z ljudmi, jih osveščali, delali z njimi celo na riževih poljih (Janko Slabe, Janez Puhan, Tone Kerin, Pedro Opeka), sadili maniok, kavo, klinčke (žirofla), vse to z namenom, da bi si ljudje na ta način materialno opomogli in sčasoma prišli do dostojnejšega življenja; spodbujali smo mlade, da gredo v šole in jim pomagali pri študiju. Prvi župnik t. i. »slovenskega misijona« v Vangaindranu je bil France Buh CM, od 1969-71. Za dve leti ga je nasledil malgaški sobrat Norbert Botomary CM; pri njem sem bil jaz za kaplana. Leta 1973 je prevzel vodstvo župnije Janez Puhan do leta 1976. Njegov naslednik je bil Pedro Opeka, ki je globoko zaoral (saj je tudi največ časa - 12 let - deloval v tem kraju) in dal župniji močan pečat. Poleg pastoralnega dela sta bili v tem času (1976-1988) zgrajeni nova župnijska dvorana in velika cerkev vstalega Kristusa. Ta cerkev je še danes ena izmed največjih v farafanganski škofiji (sprejme lahko okrog tisoč vernikov) in je v ponos tega kraja. Posvečena je bila aprila 1988. Tik pred Pedrovim odhodom iz Vangaindrana je bila 2. oktobra 1988 nova maša lazarista Jean Rebe BE, domačina. Nato je Pedro postal odgovoren za lazaristovske bogoslovce v Tananarive. Tedaj je odkril v središču mesta in predmestju veliko revščino, saj je na tisoče ljudi iskalo preživetje na odlagališčih smeti. Temu delu se je posvetil in konec leta 1989 je nastalo združenje Akamasoa (Dobri prijatelji), ki še danes živi in si prizadeva humanizirati tiste, ki so na robu preživetja. Nekaj naslednjih let je vodil postojanko Rado Sušnik CM. 1992 pa je

France Buh in s. Marjeta Mrhar

prevzel vodenje misijonskega centra (župnije) Vangaindrano domačin, škofijski duhovnik Norbert Rakotazafy - do leta 1999 (pozneje je stopil k lazaristom francoske province). Sledil mu je naš rojak Klemen Štolcar (Fidei donum iz ljubljanske škofije) do 2006. Prav v njegovem času so leta 2003 pripravili veliko praznovanje v Vangaindrano ob stoletnici prvega krsta v tem kraju. Z ljudskim misijonom, ki so ga vodili redemptoristi, so duhovno pripravili krščansko skupnost. Zaključek vsega slavlja je bila mogočna manifestacija velike množice kristjanov, ki so pokazali živost svoje vere. Leta 2006 je Klemen Štolcar postal župnik v katedralni cerkvi v Farafangani in je pod vodstvom novega škofa Benjamina Ramarosona CM postal tudi njegov generalni vikar. Vangaindrano je vodil v letih 2007-2008 naš rojak Jani Mesec (Fidei donum iz ljubljanske nadškofije); sledil mu je domačin P. Sebastien, do letos. S prvim oktobrom letos pa je prevzel odgovornost za misijonski center škofijski duhovnik P. Ruffin, domačin.

Na sceno so vzorno stopili tudi laiki

Primerno je, da se spomnimo tudi vseh ostalih, ki še niso bili imenovani, pa so prispevali svoj delež kot pričevalci evangelija. Z znanjem in s svojimi sposobnostmi so prispevali pri misijonskem poslanstvu, zlasti na področju farafanganske škofije; večina je iz vrst laikov. Med misijonarji so še naslednji: Lojze Letonja CM, ki je deloval 13 let, najprej v Ranomeni in Midongyju, nato pa šest let v Manakari in Ambili (v severnem delu škofije), kjer sta s pomočjo njegovega brata Jožeta, laiškega misijonarja, zrasli lepa cerkev in hiša. Kot zidar je Lojzetu veliko pomagal tudi Jože Adamič CM, ki je na začetku deloval na postojankah v bližnji okolici Vangaindrana; od leta 1993 pa je v Manakari na podeželju, kjer je v Marofarihy nastal pod njegovim vodstvom res lep misijonski center z novo cerkvi-jo in hišo ter z osnovno in srednjo šolo. Leta 1988 je prišel na Madagaskar Janez Krmelj (Fidei donum, iz

ljubljanske nadškofije). Najprej je bil v pomoč Janku Slabetu v Matangi, nato je nekaj let deloval izmenoma v Ranomeni in Midongyju. Leta 2007 je v sodelovanju z Akamasoa ustanovil nov pastoralni center na področju Ranomene, v Ampitafa, kjer je v desetih letih zrasel res lep misijonski in zdravstveni center (bolnišnica, porodnišnica, osnovna šola, cerkev, kulturna dvorana). Obenem je Janez Krmelj že dolga leta škofijski ekonom. Prav tako so se zvrstili mnogi laiški misijonarji: aprila leta 1985 je prišel že prej omenjeni Jože Letonja, ki je daroval misijonom kar 20 let svojega življenja. Skoraj na vseh misijonskih postojankah so ostali spomini nanj. Domov se je vrnil, ko so ugotovili zahrbtno bolezen – levkemijo, ki ga je izčrpala; umrl je julija 2006 v ljubljanskem kliničnem centru. Septembra 1985 sta prišli skupaj s Tonetom Kerinom, novomašnikom (v Misijonsko družbo je vstopil na Madagaskarju 1986 v Fort-Dauphinu), Anica Tomažič in Doroty Tratnik (iz Kanade). Že naslednje leto sta se jim pridružili višja med. sestra Helena Škrabec, ki je darovala misijonom 13 let svojega življenja (1986-1999), največ v Tangainony in zlasti v Ambohigogo, kjer je skupaj z Janezom Puhanom ustanovila socialni center ter dispanzer. Cvetka Babič je dospela iz Toronta. Leta 1987 sta prišli Sonja Masle, zdravnica v pokoju (v misijonih je ostala devet let in delovala zlasti v dispanzerju v Ranomeni) in Marija Veider, ki je kot med. sestra delovala v Tangainony. Leta 1989 je prišla Jožica Rihar, med. sestra, in delovala v Ambohigogo skupaj s Heleno Škrabec. 1990 je okrepil duhovniške vrste Franci Mihelčič (Fidei donum iz ljubljanske nadškofije). V začetku je bil nekaj mesecev v Tangainony, največ let pa je posvetil Ranomeni, kjer je bila v njegovem času zgrajena lepa župnijska dvorana. Isto leto sta prišla tudi Lojze Gabršček, mizar, in Alenka Grošelj (por. Cuello), zdravnica.

Januarja 1993 so dospeli kar trije novi laiški misijonarji: Emil Urbančič, Ana Golob in Polona Gorjup. Sledila je

France Buh

Ana Rožac, med. sestra, in je delovala skupaj s Heleno Škrabec v Ambohigogo. Leta 2001 pride Matija Nared; poleg misijonskega dela ga je zelo zanimalo raziskovalno delo in spoznavanje malgaških običajev in njihove kulture. Iz tega raziskovanja je kasneje nastal magisterij in nato doktorat na ljubljanski Teološki fakulteti. 2005 je prišel Izidor Grošelj (Fidei donum iz Ljubljane), ki je daroval 10 let svojega življenja misijonom v Matangi. V njegovem času se je lepo razvil kmetijski center, nova osnovna šola in dispanzer, kamor prihajajo študentje medicine iz Slovenije na prakso. Povečal je tudi cerkev, ki jo je zgradil že Janko Slabe. Sedanja lahko sprejme 800 ljudi. Laiški misijonar Tomaž Oblak, mizar, je deloval predvsem v Vangaindrano; za njim je med. sestra Ana Knežević delovala v zdravstvenem centru Ampitafa (Ranomene), ter Katarina Šabič. Trenutno je pri Janiju Mescu v Manambondro že drugo triletnje Matevž Strajnar. Praznik bo zagotovo najprej velika zahvala Bogu za postorjeno, hkrati pa še večja priprošnja za v prihodnje. Pri obojem smo lahko še kako pridruženi tudi vsi, ki se bomo vsaj duhovno udeležili dogodka in klicali blagoslov na veliko delo vseh materialnih in duhovnih dobrotnikov. Naj vam Gospod povrne, tukaj ali v večnosti, za vse, kar ste storili za ta misijon.

Kar se Hasanček nauči ...

PIŠE DR. DRAGO KARL OCVRK

Kar se Janezek nauči, to Janez zna in to velja tudi za Hasančka in Hasana. Vedenjske in miselne vzorce, ki jih ponotranjimo v otroštvu, je malodane nemogoče spremeniti. Še zlasti ne, če živimo v okolju, ki jih goji in ima za najboljše in edine veljavne.

Vzorci, ki jih prinašajo prišleki z Bližnjega Vzhoda in Severne Afrike, se v marsičem močno razlikujejo od naših. Na to me je opozoril Andreas Knapp v knjigi *Poslednji kristjani. Beg in izgon iz Bližnjega vzhoda*, ki je izšla pri Mohorjevi. Knapp dela s prišleki v Nemčiji, še zlasti s kaldejskimi kristjani, ki so ušli gotovi smrti. Z njo so jim grozili sosedi muslimani v Iraku in Siriji. Avtor z zaskrbljenostjo opazuje, da se islamski vedenjski in miselni vzorci ponavljajo med prišleki.

Nečisti kristjani

Tudi v azilnem domu opazuje, »da kristjani pogosto pogrešajo solidarnost svojih muslimanskih sotrpinov. Osupnil sem, ko sem slišal, da muslimanski begunci na morju mečejo kristjane čez krov. Človek bi mislil, da kot pregnanci sedijo v istem čolnu. Toda zaničevanje kristjanov je tako globoko, da včasih tudi prvinška človeška solidarnost ne deluje več. To velja celo za muslimanske otroke, ki so prišli v Nemčijo: tudi tukaj ravnajo tako, kakor so se naučili doma. Tako sovraštvo do kristjanov, ki ga že toliko rodov vcepljajo muslimanom, danes poganja stružene cvetove. Malega Isaaka so drugi otroci v azilnem domu redno dražili in ozmerjali, včasih celo topli: 'Svinjino ješ – nečist si!«.

Mediji in politika molčijo o takšnih vzorcih in dejanjih in dopovedujejo, da se bodo muslimani integrirali. Morda! Slovenci imamo z integracijo muslimanskih prišlekov in vojnih beguncev z Balkana pozitivno izkušnjo. Vendar poteka integracija različno, ko gre za muslimane, ki prihajajo iz dežel, kjer so manjšina, ali pa iz dežel, kjer so ogromna večina. Ko sem sodeloval na letnih srečanjih

predstavnikov krščanskih ustanov, ki v Evropi delajo z muslimanskimi prišleki, sem vsakokrat poslušal, kako so balkanski muslimani odprti v primerjavi z drugimi. Žal se zdaj tudi na Balkanu opaža določena radikalizacija in več sto balkanskih muslimanov je odšlo na džihad v Sirijo. In prav evropski džihadisti »najbolj okrutno ravnajo z domačimi kristjani,« razkriva Knapp. Namesto integracije prihaja v Evropi do radikalizacije. V sekularni, nemalokrat protiverski družbi, se muslimani počutijo ogrožene v svoji veri in se hočejo sebi in drugim dokazati z radikalnimi stališči in dejanji.

Opice in svinje

Harvardski profesor Neil Kressel je eno od raziskav naslovil *Sinovi svinj in opic*. V njej raziskuje muslimanski antisemitizem, ki se širi po Zahodu. Khaleel Mohammed, profesor v Centru islamskih in arabskih študij v San Diegu, je o njegovem delu zapisal: »Čeprav se zaradi nekaterih delov te knjige počutim neprijetno, moram priznati, da žal predstavi to, kar mnogi moji soverniki mislijo.« Antisemitizem širijo najvišji dostojanstveniki islama. Šejk Tantavi, ki je vodil univerzo Al Azhar in veljal za liberalnega, je imel vse Jude za »sinove svinj in opic«. V Koranu Alah sicer trikrat tako označi nekatere Jude, ne vseh. Tudi nekdanji egiptovski predsednik Morsi, član Muslimanskih bratov, je Jude vsepovprek zmerjal z »opicami in svinjami«.

Britanske šole pod vodstvom združenja Tauheedul Charity uporabljajo saudske učbenike, ki imajo kristjane, tj. Zahodnjake, za nečiste, Jude pa za opice in svinje z vrsto obsodbe vrednih lastnosti. Zato ne preseneča, da se je med britanskimi Judi razvila

ostra razprava, ko je njihov vrhovni rabin Ephrim Mirvis pred dvema letoma priporočil, naj se judovski otroci učijo islam kot drugo religijo. Izkristalizirale so se tri možnosti. Prvič, prikaže naj se samo svetlo stran islama in se ga s tem ponaredi; drugič, poučuje naj se ga rutinsko, vprašanja niso dovoljena. Tretja možnost pa je, da se ga podaja brez olepševanja in zavajanja. V tem primeru »se bodo učitelji naučili odgovoriti na vprašanja, kakršno je: Ali je glavni rabin kot Jud svinja ali opica skladno z muslimanskimi besedili« in njihovimi prevladujočimi sodobnimi razlagami.

Premagovanje sovraštva

Kressel govori »o nevarnem, starodavnem sovraštvu do judovstva, ki se širi kot divji požar po večjem delu muslimanskega in arabskega sveta. Govori pa tudi, in to je še bolj pomembno, kako se te eksplozije sovraštva ne znamo lotiti in kaj to pomeni za slehernega, ki so mu pri srcu humane ideje in prihodnost zahodne civilizacije.« Z multikulturalizmom ne bomo izkoreninili vzorcev, ki ogrožajo temelje naše civilizacije. Bobu bo treba reči bob, kot to stori Abdennour Bidar v *Odprtem pismu muslimanskemu svetu*. »Dragi muslimanski svet, sem eden tvojih oddaljenih sinov. Vidim, da si v bedi in trpljenju, zaradi česar sem neskončno žalosten in zato je moja sodba filozofa še strožja. Vidim, da rojevaš pošast, ki se imenuje Islamska država. Še huje pa je, ko vidim, kako se pogubljaš – izgubljaš svoj čas in svojo čast – ko nočeš priznati, da si to pošast rodil ti, iz svojih zmot in protislovij, zaradi večnega nihanja med preteklostjo in sedanjostjo, zaradi predolgotrajne nezmožnosti, da bi si poiskal svoje mesto v človeški civilizaciji.« Kritično soočenje s samim seboj, svojimi miselnimi in vedenjskimi vzorci, je torej edina pot rešitve ... tako za muslimane kot nas druge Evropejce.

Prvo slovensko pismo z Madagaskarja

PIŠE FRANCE BUH CM LETA 1968

Dragi bogoslovci, člani misijonskega krožka!

Kmalu bo prešlo mesec dni, odkar sem se prvič srečal z malgaško zemljo in ljudmi. Mnogo krajev sem si ogledal po tej lepi, a zelo revni pokrajini. Povsod je ista slika. Revnih ljudi, slabih hiš, neobdelanih polj je zelo veliko. Malo boljše oblečen človek je redek, kot so bele vrane v svetu. Mesta so si zelo podobna. Prvi vtisi so, da so vsa enaka. Ljudje so zelo zaprti sami vase in se jim je zelo težko približati. Tu sem srečal tudi slovensko sestro Marjeto Mrhar. Njeno delo je od jutra do večera zdraviti, pomagati bolnim. Ona je vse. Je zdravnica, sestra, bolničarka, dobrotnica za mnoge reveže. Dva dni sem jo gledal pri njenem delu in reči moram – gara. Dobro se zaveda, da je življenje človeka kratko in da je sedaj čas za delo. S svojim delom si postavlja najlepši spomenik – ljubezen do revnih, ki ne bo nikdar minil. Delo misijonarjev je tu zelo težko, saj morajo pri oznanjevanju evangelija prebresti marsikatero težavo, da pridejo do človeka. Delajo pa veliko, čeprav je tu sedaj velika vročina. Dež pada skoraj vsak dan, kar dela zrak še bolj težak. Kakšen dan se prav težko diha, a vseeno gre, če človek le hoče.

Pred par dnevi sem kot prvi Slovenec stopil v našo bodočo župnijo na Madagaskarju. Imenuje se Vangaindrano. Po najnovejših podatkih meri ta župnija 12 000 km² in ima 180 000 prebivalcev. Med temi je samo od 5 do 6 000 katoličanov, okrog 10 000 protestantov, ostalo so še pogani. Pa nič čudnega ni, saj na tem teritoriju delujeta samo dva stara misijonarja in osem sester. Protestant-skih pastorjev je 14 in so še vsi mladi. Torej je velika razlika. Je samo ena katoliška cerkev, tri kapele in nekaj

lesenih šol. Vse te številke vam lahko povedo v bežni sliki, kakšno je stanje na tem teritoriju. Torej dela bo veliko. Treba bo le pridnih rok in to ne samo dveh, ampak mnogo več. Potrebe po duhovnikih so tu zelo velike. Moj klic vam je: Pomagajte! Pred seboj imate življenje in svoje duhovniško življenje boste najbolje izkoristili v službi drugemu, če se boste vključili v vrste misijonarjev. V svetu resnično manjka veliko duhovnikov misijonarjev. Madagaskar je sedaj zelo ugodna zemlja za Kristusov nauk. Na žalost ni dovolj veliko število misijonarjev. En misijonar pride približno na 5 000 km² in pomeni na tako velikem teritoriju zelo malo. Prejšnji teden sem s patrom ogledoval stanje v tem delu Madagaskarja. Povsod je bilo videti strašno bedo. Najbolj me je presenetila vas gobavcev. V tej vasi živi okrog 500 bolnikov. Prizor je strašen. Človek se mora samo čuditi, da je kaj takega sploh možno na svetu. V glavnem so prepuščeni sami sebi. Povsod smrdi po ognjenem mesu. V enem kotu se vidi človeka, ki je ves razjeden, ognjen, v drugem kotu je človek, ki nima več stopal na nogah, ne dlani rok ampak izpod raztrgane srajce in hlač molijo štirje koli belih kosti. To je napisano brez metafor in brez pretiravanja. Stvarnost je tu še hujša. Smrt med njimi zelo kosi. Grobovi se odpirajo prerano. Škoda! Ali niso tudi oni ljudje? Ali ni Kristus tudi zanje enako trpel kot za nas? In vendar kaka razlika. Današnji človek pozablja na sočloveka. Vsak gleda preveč na svoj problem. To ni prav! Mi vsi smo poklicani, da oznanimo potom dobrih del veselo Kristusovo oznanilo trpečemu, zaostalemu in umirajočemu človeku. Bog ne dela razlik, razlike je med ljudmi naredil človek v teku zgodovine, ker je iskal samo

svoj dobiček. Mnogokrat smo že slišali Kristusovo naročilo: »Ljubite se med seboj, kot sem jaz vas ljubil!« Te besede veljajo tudi nam, otrokom sedanjega časa. Kdor ljubi po Kristusovem naročilu, bo znal tudi nekaj žrtvovati, da se bo to naročilo izvrševalo v tej dobi. Darovati, žrtvovati pomeni ljubiti drugega zaradi Boga. Mnogo se danes sliši, piše, da je vera v krizi. To je res! Meni se zdi, da je vera v svetu mlačna zato, ker je premalo ljubezni. Velikodušnosti manjka v svetu in to dela videz nevere.

Bližajo se božični prazniki! Vsem skupaj želim za ta veliki dan, da bi novo rojeno Dete dalo v vaša srca širino njegovega gledanja na svet. Med pesmijo: »Sveta noč ...«, se spomnite tudi na malgaško ljudstvo, ki bi rado na ta dan slavilo Najvišjega Boga, a ga do sedaj še ni spoznalo v pravi vsebini. Spomnite se na vse lačne malgaške ljudi, ki bi radi na ta dan okusili malo boljše hrano. Molite! Prosite Gospoda, naj da veliko velikodušnih src našim narodom, ki bodo znala nekaj darovati za potrebe vesoljne Cerkve. Leto 1969 naj bo za vašo hišo polno božjega blagoslova. Bog vas živi! Molimo drug za drugega, da bi znali biti velikodušni!

Čisto na začetku smo

S. URŠA MARINČIČ, ŠOLSKA SESTRA

Dragi moji, z veliko hvaležnostjo in veseljem v srcu se vam prvič javljam iz svoje "obljubljene dežele", Ugande, kjer se niti slučajno ne cedita mleko in med, a vendar toplina in odprtost ljudi človeka popolnoma prevzameta in odpreta tudi njegovo srce ...

V Entebbe, na letališče, ki je blizu glavnega mesta Ugande, Kampale, sem s svojimi tremi sestrostrami iz bosansko-hrvaške province in njihovo provincialno predstojnico s. Kato Karáđža, ki bo ostala z nami prve tri mesece, priletela 25. oktobra 2018. Tam sta nas pričakala prekaljena hrvaška misijonarja s. Vedrana in p. Ivica, ki sta nas naslednji dan tudi s pomočjo avta našega misijonarja Danila Lisjaka (Bog ti povrni!), ki je bil v tem času v domovini, odpeljala do našega novega doma, župnije Rushooka, ki je dobrih šest ur vožnje oddaljena od ugandske prestolnice. In to prav na moj rojstni dan. Hja, Gospod me mora imeti res zelo, zelo rad, da mi je podaril tako veliko rojstnodnevno darilo ...

No, pravzaprav nas nista mogla pripeljati čisto domov, ker je naša hiša še v gradnji. Me namreč začenjamo čisto od začetka. Od nule. Pod svoje okrilje so nas začasno sprejele sestre Hčere Božje ljubezni, ki so v središču naše župnije, 12 km od našega novonastajajočega misijona v vasici Rwentobo. Kakor nam je bilo po eni strani malo težko, da nismo mogle takoj na svoje, je to po drugi strani velika Božja previdnost, saj se od naših gostiteljic lahko mnogo naučimo - za nas je namreč res vse novo - od molitve, kuhanja, sadja in zelenjave, običajev, njihovega lokalnega jezika runjankore ... Počutim se kot prvošolček, ki je po eni strani srečen, vesel in ponosen, po drugi strani pa popolnoma izgubljen in samo gleda, se čudi in srka ... Posebej dragoceno je, da se lahko vključujemo v njihov apostolat ter tako spoznavamo ljudi in njihove potrebe, da bomo lažje prepoznale, kaj konkretno Gospod želi od nas - na katero od potreb lahko me, Šolske

sestre sv. Frančiška Kristusa Kralja, najbolje odgovorimo ... Kot zanimivost - v vrtcu, v skupini triletnikov, imajo 96 otrok in dve vzgojiteljici ... Si predstavljate?

Poleg tega pa smo sedaj čisto blizu župnijske cerkve, zato smo lahko

vsak dan pri sv. maši, medtem ko bo to, ko se preselimo na svoje, zaradi razdalje in dejstva, da še nimamo avta, na začetku nemogoče. A smo prav danes dobile sporočilo, da nam je slovenska MIVA, pomeni vi, moji dragi prijatelji, darovala denar za avto in lahko sedaj sprožimo proces nakupa, ki bo verjetno trajal od dva do tri mesece. Naj dobri Bog v obilju poplača vašo dobroto! Za nameček pa nas je v teh dneh z obiskom in očetovsko skrbjo razveselil tudi Danilo Lisjak, ki nas bo med potjo, ko se bo vračal domov, odpeljal v Kampalo in nam pomagal pri nakupu avta. Posebej so me navdušile tukajšnje maše, kjer imaš res občutek, da je Kristus vstal in da se tega ljudje iskreno veselijo! Pesem, ples,

ploskanje, vriskanje ... Polno otrok in mladih ... Ljudje pridejo k maši tudi po dve uri hoda daleč in nikomur se nikamor ne mudi, čeprav traja normalna nedeljska maša malo manj kot dve uri. Ker je to frančiškanska župnija, imajo tudi FRAMO. Lahko si predstavljate, kako mi je srce zaigralo ob tem odkritju! Seveda sem jih takoj obiskala, težko pa vam rečem, kdo je bil koga bolj vesel.

Glavni izziv za nas bo zagotovo njihov plemenski jezik runjankore, ki nam bo odprl vrata do najpreprostejših in ubogih ljudi. Hu, to pa bo zalogaj, saj ima zelo dolge besede in čisto drugačno strukturo ... A zaupam, da nam bo Gospod pomagal tudi pri tem.

Ker začenjamo čisto od začetka, je sedaj naš glavni projekt ustvariti topel dom, ki bo odprt za vse in kjer bomo lahko črpale vse potrebno za razdajanje tukajšnjim ljudem ... V teh dneh smo se pogajale za zemljo, tako da imamo sedaj svoj dostop do hiše, iščemo rešitve za vodo in elektriko ter počasi končujemo osnovna gradbena dela ... Včeraj smo dobile najnujnejše pohištvo, tako da računamo, da se bomo v prihajajočem tednu lahko preselile. No, za začetek se bova preselili samo dve, ker je vse skupaj še v zelo surovem stanju, da bova lažje urejali gradnjo. Od daleč in brez avta je namreč to res težko. Ostale pa bodo ta čas v drugih skupnostih izkoristile za učenje jezika in navajanje na novo kulturo in običaje.

Za konec bi se vam rada zahvalila za vsa voščila in spodbudne besede. Oprostite, ker vam nisem uspela odgovorjati ... Tisti, ki me bolje poznate, veste, da sem v pisanju zelo slaba, a to, kar se vidi na zunaj, je daleč od tega, kar je v mojem srcu ... Res boglonaj za vse, tudi za denarno podporo in seveda za molitev! Moji novi prijatelji bi vam rekli "Webare!" Hvala! Tako v svojem imenu kot v imenu svojih sester, ki vas tudi prisrčno pozdravljajo. Mir in vse dobro!

Privajanje

STANE KERIN, DUHOVNIK LJ

Počasi se privajam na novo okolje. Danes sem začel z učenjem malgaščine. Nekaj besed že poznam, vendar to seveda ni dovolj za kolikor toliko normalno sporazumevanje.

Tu je popolnoma drugačno okolje, drugačen svet, kot v glavnem mestu. Podeželje diha po svoje in ljudje drugače živijo. Tu se svet in čas ustavita. Življenje je skromno. Ljudje živijo v skromnih hišah, čeprav se med njimi najdejo ljudje, ki si lahko zgradijo malo boljšo hišo. Zidanih hiš v kraju Manambondro skoraj ni, nekaj šol, kakšna državna hiša, cerkev, župnišče, potem pa se kar konča.

Ob tem se mi zastavlja vprašanje, kaj bo s temi ljudmi, kaj jim lahko damo, pa ne samo materialnega. Včasih se mi zdi, da so še veliko bolj potrebni spodbude. Prihodnost je zagotovo izobrazba. Pri tem lahko upamo, da bodo našli svojo pot naprej. Svet je tu drugačen, nimajo toliko kot mi. Imajo pa v sebi ravno tako željo, da bi izboljšali svoje življenje. Vprašanje je, kdo je sedaj uspešnejši, velike mednarodne korporacije ali pot iskanja lastne poti. Velike korporacije s svojimi možnostmi manipuliranja prepričujejo ljudi, kaj jih bo res osrečilo. Evropa

in tako imenovani civilizirani svet je temu nasedel. Bojim se, da bo tudi razvoj šel v to smer. Vemo pa, da vse skupaj v končni fazi človeka pusti praznega in razočaranega. Na žalost je tudi med Malgaši še veliko preračunljivosti. Islam sicer še ne prodira množično na to področje, najdejo pa se ljudje, ki pač v zameno za nekaj materialnega stopijo v islam. Na življenje gledajo bolj z vidika, kaj bom

imel od nekega dejanja. Če bo neka korist, potem niti ne pomišljajo, naredijo korak, ki seveda nikamor ne pelje. Tudi razne sekte, npr. ko nekdo zboli, pomagajo pod pogojem, da vstopiš v njihovo sekto, ločino. Peter Opeka je omenjal veliko neodgovornost med moškimi, pa tudi ženskami. Otroci pa postajajo žrtev hitrih in napačnih odločitev njihovih staršev. Zato se mu zdi tako pomembno, da imajo otroci vsaj nekaj let normalnega otroštva. Saj pridejo leta, ko morajo sami sprejeti odločitve, ki imajo posledice za vse življenje. Takšno je življenje pri nas in v bistvu so tudi tiste osnovne življenjske želje, potrebe, pa tudi odločitve v življenju, vsepovsod iste. Kolikokrat se človek ustavlja pri raznih odločitvah, ki jih je storil, pa potem razmišlja, da bi bile lahko popolnoma drugačne in bi se življenje drugače odvijalo. In tudi tukaj je v osnovi enako. Edina razlika je v tem, da nimajo tolikšne možnosti izbire kot v Evropi. Čakam, da pridem na končno postajo na misijon v Befotaka. Bomo videli, kako bo šlo naprej! Življenje je polno presenečenj v dobrem, včasih pa malo manj dobrem.

Nacionalno srečanje mladine

S. MARJETA ZANJKOVIČ, SALEZIJANKA

Z veseljem in tudi skrbmi smo pričakovali to srečanje, okrog 25.000 naj bi jih prišlo. V našem centru smo pripravili bivanje za 400. Vsak center je moral poskrbeti zase, za prenočišče in hrano. Najtežje smo prišli do drv za kuhinjo. Na Madagaskarju to postaja pravi problem ...

Veliko je bilo sestankov, skrbi, tako škofov kot vseh nas za vse podrobnosti. Mesto se je dobro pripravilo, še posebej z vodo in elektriko ter z vsemi sanitarnimi potrebami. Ljudje na splošno so bili resnično veseli tega srečanja z mladimi, saj so bile njihove male stojnice oblegane in bodo dobro zaslužili. Kar je bilo najlepše v tem

času priprave in poteka je, da je Marijina himna odmevala iz vseh zvočnikov taksijev in avtobusov, da ne govorim o cerkvah in oratorijih. Me se šalimo in pravimo, da bo prav kmalu tudi po mošejah. Zaupamo, da je Marija z nami in bomo z njeno pomočjo lahko še naprej navduševali mlade za ljubezen do Jezusa

Kristusa, našega Odrešenika in njegove Matere Marije. Vse drugo je postransko. Me (sestre salezijanke) smo tukaj v Mahajangy srečno zaključile srečanje. Prišlo jih je kar 28.000. To je bil res enkratni dogodek! Vsi so čestitali katoliški Cerkvi, da zna tako dobro in uspešno voditi mlade. Škofje so govorili mladim o sinodi v Rimu in jih seznanjali s tem, zanje pomembnim dogodkom. Med katehezo so mladi postavljali zanimiva vprašanja. Še dolgo bo odmeval ta dogodek med našim ljudstvom v dobro mnogih.

Kongres indijanskih plemen

S. AGATA KOCIPER, SALEZIJANKA, BRAZILIJA

Na misijonu v Içani smo od 22. do 26. oktobra imeli že zelo znan 22. kongres indijanskih plemen Baniwa z vsega področja reke Içane in pritokov. To je kulturni, športni in ekumenski kongres, saj so prisotne tudi protestantske cerkve. Prišle so cele karavane čolnov od daleč in od blizu z več kot 800 ljudmi, predvsem mladimi športniki. Za vse so tukajšnji domačini pripravili skupinska bivališča in hrano. Ob vročini 35 °C pa je Bog sam poskrbel, da so se hladili in osvežili vsak dan z obilico vode v reki tik ob misijonu. Drugi dan kongresa pa je vso noč deževalo, kar že dolgo ni, tako da so se vsi suhi rezervoarji napolnili. To je bilo še posebej pomembno zaradi priprave jedi ter osvežilnih pijač za vse te ljudi. Pravi evangelijski občutek sem imela. Bilo je kot pri množicah, ki so sledile Jezusu in jih je nasitil. Naši domačini so bili pridni in so kuhali za vse z velikim veseljem ter požrtvovalnostjo, seveda vse ob ognju na drva, da je vročina še bolj pripekala. Delili so v krožnike, skodelice ... In hrana se je množila, da so se vsi nasitili in je še ostalo. Bog bodi zahvaljen. Seveda so se za to trudili na vse načine, prosili pomoči in upali na dobra srca. Tudi naša skupnost je prispevala svoj delež.

Ob vrnitvi v domovino

S. VERONIKA NOSE, USMILJENKA, SLOVENIJA

Naj podelim z vami, da sem se po 36-letnem delovanju v Turčiji meseca avgusta vrnila v domovino, hkrati pa tudi zaključila svojo pot po Turčiji. Začela sem v Meryem Ano blizu Efeza, kjer sem bila šest let. Tu smo bile sestre in duhovnik na razpolago romarjem in turistom z vodenjem in sveto mašo. Bogu sem iz srca hvaležna za milostne trenutke na tem svetem kraju, kjer naj bi Marija preživela zadnja leta svojega zemeljskega življenja in od koder je bila vzeta v nebesa. Na tem kraju se v molitvi in miru srečujejo muslimani, ki s kristjani tudi častijo Marijo kot mater preroka Jezusa. Nato sem v Carigradu delala s psihiatričnimi bolniki 30 let. Med njimi je bila vedno kakšna petina kristjanov. Z njimi smo sestre molile, jim pomagale

Hvaležne prostovoljkam

KATARINA TOMC, LAIŠKA MISIJONARKA, MOZAMBIK

Naša zima, čeprav mrzla, kot še nikoli v teh petih letih, je bila polna veselja, ki so ga prinašale prostovoljke iz Slovenije, Španije, Avstrije in Portugalske, ki so sedaj pri nas. Letos so bile zelo pridne in delavne, našim gojenkam so veliko pomagale pri učenju, delavnicah, ročnih delih, v vrtcu so naučile otroke novih igrice in pesmic. Vrtec sta polepšali moja vnukinja Urška in ga. Špela, ki sta prišli konec junija. V kratkem času sta narisali na stene nekaj lepih slik za otroke. Pohvale vredno je delo Nataše in Petre, prostovoljk POTA, in treh Špank, ki so bile pri nas julija, ko je bilo najbolj mrzlo in so nas ogrele s svojim žarom. Avgusta so bile počitnice, septembra sta prišli Bijanca in Magdalena iz Avstrije, sedaj pa sta tu Sofia in Beatriz iz Portugalske. Hvala Bogu za dobre prostovoljke, z vsemi smo se dobro razumele in tudi one so bile zadovoljne ter hvaležne za izkušnje, ki so jih delile z nami. Velik dogodek je obisk generalne provincialke iz Rima, S. Marie Helene, ki potuje po Mozambiku in obiskuje vseh deset hiš, ki jih imajo naše sestre po vsej državi. Pri nas je bila zadnji teden septembra. Kot vi doma, smo imeli tudi mi tukaj volitve. Vrstile so se kampanje, sedaj pa je ozračje napeto, za oblast se borijo tri stranke: Frelimo, ki je požel največ glasov, Renamo in MDM - demokrati, ki pa so na dnu. Ljudje so nezadovoljni, radi bi spremembe, a bo kot kaže ostalo po starem. Vsem pošiljam prisrčne pozdrave in zahvale, ker darujete in molite za misijone, tudi mi misijonarji molimo za vas. Ostanimo povezani.

do naše kapele, kjer smo imeli sv. mašo. Skupaj smo tudi lepo praznovali velikonočne in božične praznike. Pri delu z bolniki sem doživela veliko lepega: v poslušanju sem občudovala, kako so vdano prenašali preizkušnje in trpljenje, večkrat so prosili, naj molimo zanje, nam podarjali hvaležen nasmech in radi pomagali drug drugemu. V molitvi so za vedno z menoj tako živi kot že pokojni. Za vedno pa mi bo ostal v spominu in molitvi ta gostoljubni, verni narod, ki rad pomaga revežem, z željo, da bi tudi ta narod sprejel Kristusa za svojega Odrešenika in bi nekoč skupaj peli veselo Alelujo. Hvala vam, dragi misijonski prijatelji, za vse molitve, žrtve in materialno pomoč, naj vam vsem Gospod bogato povrne in vas blagoslavlja.

Drugačni misijoni

S. DORICA SEVER, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA, KANADA

»Spremeni svojo boječnost v ponižnost in pojdi oznanjat veselo novico, ki jo je Jezus izpričal s svojim življenjem.«
Mojster Eckhart

Moje misli vedno bolj iščejo domovino in vse vas, ki nam, misijonarjem, stojite ob strani s povezanostjo, molitvijo in konkretno finančno pomočjo. Biti misijonar v bližini Severnega pola, kjer živijo Inuiti, je tudi po 20 letih bivanja z njimi poseben izziv. Ne samo zaradi podnebja in mraza, načina življenja in dolgih temnih zimskih dni, vse to je sedaj mnogo lažje kot na začetku. Veliko težje je dati odgovore in najti rešitev na problematiko, s katero se ljudje na tem koščku zemlje srečujejo. Moderna tehnologija tudi tukaj ne

Z začetniškimi težavicami

JANKO KOŠMAČ, DUHOVNIK KP, SLONOKOŠČENA OBALA

Župnija, kjer sem že mesec dni, je nova, lani ustanovljena in za zdaj kar majhna. Ima samo štiri podružnice. Tako sem že dvakrat maševal ob nedeljah tu v centru in po enkrat na dveh podružnicah. Med tednom pa bolj doma. G. Ivan Bajec je pretekli teden začel graditi novo cerkev. Ima zelo dobro organizirano ekipo stalnih pomočnikov in pridne vernike. Tako ta teden sami že kopljejo temelje in začenjajo betonirati. Žene nosijo vodo. Drugače se imam dobro. Pač začetniške težavice. Ponovno se vam zahvalim za vse dobrote, potrpljenje, usluge, molitve in se vam še naprej priporočam!

prizanese. Poleg pozitivnih stvari vsiljuje v naša življenja tudi to, kar je odmaknjeno, mikavno, kar ne bo nikoli izvedljivo v naši situaciji. Ljudje se borijo za preživetje. Življenjski slog, prenapolnjena stanovanja, pomanjkljiva prehrana in nega so razlogi za visok porast tuberkuloze in drugih nalezljivih bolezni. Kanada je legalizirala marihuano, prepričani smo, da to ne bo prineslo izboljšanja stanja pri nas. V Nunavutu trenutno 500 otrok že eno leto čaka na obisk pri zobozdravniku ... Naša naselja so brez zdravnikov. Vsak mesec prihajajo k nam z juga, ostajajo deset dni in odidejo ... In prav tako se dogaja z duhovniki. V naši škofiji, ki je ozemeljsko velika kot vsa Evropa, imamo šest duhovnikov, dve redovnici in dva laiška misijonarja. Gotovo tukaj začutiš, da si misijonar na drugačen način ... Najprej nimaš česa pokazati, ni vidnih rezultatov in prepričuješ se, da to navsezadnje ni pomembno ... Vse se dogaja v srečanju s človekom, z vsakim človekom, ki pride in je potreben pozornosti, pomoči in predvsem iskrenega človeškega stika. Človek sam postaja misijonsko polje, ki je potrebno nege, spodbude, dejstva, da te drugi jemlje resno. Tako postaja naše življenje prostor za dotik z Bogom, v molitvi, v

Besedi, v Najsvetejšem. Dober zakon, pristno prijateljstvo ne uspe z »enkrat na teden« ... Načrtovati čas, podariti čas, predvsem pa prisluhniti življenjski zgodbi vsakega človeka, ga ne odsloviti po petih minutah. Noben misijonar ni superman, v trenutku, ko se je približal ljudem, ki naj bi jim služil in postal eden izmed njih, odpade vzvišenost in klerikalnost. Ostane samo vprašanje, ali je sposoben odkrito spregovoriti ljudem o sebi? Visoka oblika samo-podarjanja je pripravljenost za iskreno pričevanje svoje lastne življenjske zgodbe in izkušnje. V tem času, ki pretresa našo Cerkev in tudi moj misijon v Baker Lake, je potreben moralni kompas, ki nas usmerja k Njemu, ki je Pot, Resnica in Življenje. Cerkev in svet potrebuje vsakega izmed nas. Ostanimo pogumni in ohranimo odprto srce in pogled, tako, da nihče ne bo prepuščen krivici in nasilju ali pa bi bil oropan človeškega dostojanstva.

V pomoč beguncem

S. ANITA POLJAK, USMILJENKA, GRČIJA

V Grčiji delujem že 35 let, strežem ubogim v Domu za starejše ljudi in z drugimi sestrami obiskujem pomoči potrebne na njihovih domovih ali v bolnišnici, ki je najbolje opremljena za vse bolnike 24 otočij, imenovanih Kikladi. Otočje Syros sicer ni največje, a je najbolj naseljeno ... Tukaj živi približno 25 tisoč prebivalcev, med njimi je veliko katoličanov (okrog 8 - 9 tisoč). Kot veste, v Grčiji prevladuje pravoslavna veroizpoved. Na otočju je lepo sožitje med dvema Cerkvama in sodelujemo tudi v karitativnem pogledu - vsi pomagamo vsem, ki so pomoči potrebni. Me, sestre v Grčiji, pa že dve leti živimo in doživljamo vsak dan še nekaj povsem drugačnega. Cerkev v Grčiji nas je prosila, da pomagamo beguncem, ki prihajajo v velikem številu predvsem na otoke, ki niso daleč od Turčije: Samos, Lezbos, Xios in druge. Ker je na teh otokih prisotna katoliška cerkev in katoličani (posebno zdaj), prihajajo v velikem številu. Sestre s Syrosa hodimo običajno dvakrat na mesec na otočje Samos. Veliko beguncev je iz Afrike in govorijo francosko, zato imamo zanje in za katolike različne pobožnosti, saj pridejo duhovniki na ta in druga otočja samo enkrat na mesec ...

»Pri Baragovem šotoru«

IGOR VOJINOVIČ

Letošnje že četrto vseslovensko praznovanje misijonske nedelje je bilo 21. oktobra v domači župniji Božjega služabnika, častitljivega misijonarja in škofa Friderika Ireneja Baraga, čigar 150. obletnico smrti smo letos v Cerkvi na Slovenskem dostojno počastili.

V župnijski cerkvi Marijinega vnebovzeta smo začeli, kot se spodobi – z molitveno uro za misijone. Vodil jo je animator za misijone v novomeški škofiji Matej Gnidovec. Z navzočimi so molili tudi novomeški škof Andrej Glavan, ravnatelj Misijonskega središča Matjaž Križnar, misijonarka s. Anka Burger HKL iz Ruande, misijonarka v odhodu na otočje Samoa s. Ljudmila Anžič HMP, pionir slovenskega misijona na Madagaskarju Rok Gajšek CM ter mnogi drugi. Najprej smo zmolili »misijonski rožni venec«, nadaljevali pa s priljubljeno »Molitveno uro blagrov po Baragovem vzoru«, ki jo je Misijonsko središče izdalo v knjižici Misijonske molitve.

Uvod v bogoslužje je podal ravnatelj Križnar. Navzoče je povabil, da se Bogu zahvalimo za Baragov zgled in da obnovimo duhovno mladost, ki nam jo misijonarji prinašajo, ko nas obiščejo in ko oznanjajo Kristusa. Pri tem nas nagovarjajo, da tudi mi v domovini, zlasti skupaj z mladimi, zavzamemo misijonsko držo, h kateri nas je povabil papež v letošnji misijonski poslanici.

Novomeški ordinarij msgr. Andrej Glavan je nato vodil somaševanje približno 30 duhovnikov, pripravil je tudi osrednji mašni nagovor. Takoj na začetku je opravičil napovedanega misijonarja Toneta Kerina z Madagaskarja, ki je bil zaradi zdravstvenih razlogov zadržan. Škof je v nagovoru povezal misijonsko poslanstvo z ljubeznijo do bližnjega in s krščanskim služenjem.

Po maši se je srečanje nadaljevalo s pričevanjem s. Anke Burger, usmiljenke, ki je 35 let misijonarka v Afriki, večinoma v Ruandi. Sestra je poudarila, da je v misijonih najbolj pomembno, da sprejmeš njihovo kulturo in da jih imaš rad, da začutijo tvojo ljubezen. Moč za delovanje črpa iz molitve in svete maše. Vse njene sestre iz drugih držav se ne morejo načuditi, da ima tako majhna Slovenija tako veliko srce za misijone. Zanimiv pogovor s sestro je povezoval Matej Gnidovec.

Po slovesnosti so bili navzoči povabljeni, da se vključijo v Misijonsko molitveno zvezo in zmolijo vsak dan eno desetko. Domači mladinski zbor je zapel letošnjo oratorijsko himno »Le eno je potrebno«. Srečanje se je zaključilo z druženjem pred trebanjsko župnijsko cerkvijo, kjer so domače gospodinje poskrbele za pogostitev in okrepčilo. Kot naročeno je prenehal dež in pokazala se je čudovita mavrica – znamenje zaveze nebes in zemlje.

Murskosoboški mladimisijskarji

KLAVDIJA DOMINKO

Na obhajanje misijonske nedelje so se v tednu pred nedeljo pripravljali vsi veroučenci. Spomnili so se na Jezusovo poslanstvo oznanjevanja in na oznanjevalce, ki so v preteklosti opravljali to delo ali ga opravljajo še danes. Vsak je izdelal kartico z misijonsko vsebino in z geslom misijonske nedelje »Skupaj z mladimi ponesimo evangelij vsem«, ki ga je zapisal papež Frančišek v misijonski poslanici. Pri obeh nedeljskih mašah smo razmišljali o našem misijonskem poslanstvu. Otroci in mladi so kartice razdelili vernikom v cerkvi in s tem naredili prvi korak misijonskega poslanstva. Povabljeni smo bili, da naredimo še drugi korak, to je, da oznanilu prisluhnemo in ga posredujemo naprej: članom družine, sošolcem, sodelavcem in drugim, s katerimi se srečujemo. K misijonski dejavnosti so spodbujali tudi predmeti iz misijonskih dežel, ki so bili razstavljeni pred oltarjem.

Foto: Klavdija Dominko

Nekatere od njih sta domači župniji darovali misijonarki s. Agata Kociper, ki deluje v Braziliji, in s. Milena Zdravec, ki deluje v Jordaniji.

Obisk Missio Avstrija

MATEJA NOVAK KUKOVIČ

Konec oktobra, ki je posvečen misijonom, smo se odzvali povabilu narodnega ravnatelja Missio Avstrija, p. Karla Wallnerja, in odpotovali na Dunaj na spoznavno delovno srečanje. Iz Slovenije smo se srečanja udeležili narodni ravnatelj PMD Matjaž Križnar, predstavnik Misijonskega središča Slovenije ter dva diakona ljubljanske nadškofije. Ob prihodu smo doživeli zelo lep in pristrčen sprejem vseh zaposlenih v Missio Avstrija. Pripravili so nam podrobno predstavitev posameznih področij svojega dela. Razkazali so nam svoje prostore ter čudovito kapelo, kjer imajo vsak delovnik opoldne sveto mašo, ki prek TV programa K-TV doseže več kot 10.000 ljudi.

Prvi dan je bil namenjen predstavitvam. Seznanili smo se s tem, kako oni pripravljajo, vodijo in urejajo različne projekte, ki jih sofinancirajo v misijonih; podrobno smo si ogledali programsko urejenost poslovanja, izvedeli, kakšna je njihova organizacijska struktura, katera področja pokrivajo njihovi zaposleni in kako je videti njihovo delo s prostovoljci. Posvetili smo se tudi medijski prepoznavnosti misijonske pisarne, ki so jo v zadnjih dveh letih zelo nadgradili in s tem ogromno naredili na področju prepoznavnosti. Potekali so tudi dogovori o možnostih medsebojnega sodelovanja na projektih.

Drugi dan smo čas namenili poglobljenemu pogovoru in delu na konkretnem področju, ki nas je zanimalo, tako da smo domov prinesli kar nekaj novih idej za delo in organizacijo v naši misijonski pisarni. V času našega obiska je bil gost Missio Avstrija tudi narodni ravnatelj za misijone na Šrilanki, duhovnik Basil Fernando, ki nas je prijetno

presenetil s svojo navdušenostjo in aktivnim delom za misijone, saj so v nekaj letih izobrazili preko 3000 animatorjev Svetega otroštva. Ti animatorji zdaj aktivno sodelujejo pri akcijah za otroke in tako širijo karizmo Svetega otroštva. Srečanje smo zaključili z mašo, kjer je somaševal tudi škof Shukardin iz Palestine. P. Karl Wallner je tako v pridigi govoril tudi o tem, kako je ravno ta dan za kristjane v Palestini nekaj posebnega, saj je Pakistansko vrhovno sodišče oprostilo kristjanko Asio Bibi, ki so jo leta 2010 obsodili na smrtno kazen, ker naj bi užalila preroka Mohameda. Poleg tega se je zahvalil tudi vsem gostom, ki smo prišli in obogatili že tako pester misijonski mesec oktober. V popoldanskih urah smo se odpravili proti domu, hvaležni za prijazen sprejem, podrobno predstavitev in odprtost za možnosti sodelovanja v prihodnje ter z upanjem, da bomo nove ideje lahko čim prej začeli uresničevati.

Praznovanje misijonske nedelje v Petrovčah

SESTRE DOMINIKANKE IN KATEHISTINJE IZ PETROVČ

Praznovanje misijonske nedelje v župniji Petrovče je bilo letos nekaj posebnega za vse župljane. V tednu pred misijonsko nedeljo smo katehistinje in sestre dominikanke skupaj z otroki pri verouku izdelovali podobo Petrovske Matere Božje na lesu ter pekli piškote. Otroci so bili pri tem resnično prizadevni. V nedeljo pa smo svoje izdelke ponujali za prostovoljni dar na misijonski tržnici po vsaki maši. Na misijonsko nedeljo nas je obiskala tudi svakinja naše s. Jamile, Cristine Peter s svojim sinom Anzem. Cristine v Pakistanu vodi humanitarno društvo AWARD. To društvo pomaga ženskam in otrokom s podeželja. Pakistan je velika država in najbolj nas je pretreslo, da je 53 odstotkov prebivalcev revnih. Otroci so z veseljem sodelovali pri vseh treh mašah, tudi z branjem različnih uvodov ter prošenj in zahval. Nekateri so rekli, da je bil to najboljši verouk. Tudi sestre dominikanke in katehistinje smo se s tem strinjale. Ob ustvarjanju smo se sproščeno pogovarjali, kaj pravzaprav pomeni biti misijonar, kako so lahko otroci misijonarji v svojem življenju. Spodbujale smo jih, da so misijonarji lahko

najprej v svoji družini, potem v šoli, na igrišču med vrstniki. Otroci nimajo svojega denarja. Pomagajo - misijonarji lahko tudi tako, da dajo na razpolago svoje darove in talente in so ustvarjalni. In seveda, da molijo drug za drugega. Del darov, ki smo jih s svojim delom pridobili, smo namenili za otroke v Pakistanu, del pa smo namenili za lačne otroke po svetu in ga oddali v Misijonsko središče Slovenije. Hvala vsem, ki ste nas z nesebičnostjo velikodušno podprli.

30 let zbiranja znamk za misijone

FRANC SAKSIDA

Med spravljanjem in sortiranjem znamk, ki sem jih v polnem prtljažniku komaj pripeljal iz Misijonske pisarne v Ljubljani, kjer se nabirajo znamke iz cele Slovenije, sem začel razmišljati, kako sem sploh začel s to svojo dejavnostjo oziroma konjičkom v pomoč misijonarjem. Že od mladih let sem rad zbiral znamke, zato sem bil na tem področju že precej podkovan. S sošolci smo si jih namreč zamenjavali, kajti takoj po vojni je bilo zbiranje znamk ena izmed redkih zabav. Z njimi smo se istočasno učili zemljepis in zgodovino. Zalepili smo jih na stare zvezke, ker ni bilo denarja za album. Drugo priljubljeno razvedrilo je bila igra z žogo, seveda za tistega, ki jo je imel.

Leta 1988, ko sem se že bližal penziji, sem se vključil v misijonsko dejavnost v Rojanu (Trst), ki sta jo takrat vodila msgr. Stanko Zorko in Danica Novak. Ves nabrani denar za misijonske potrebe, ki mi ga je izročil g. Zorko, sem vsakič predal v Misijonsko središče v Ljubljani, kjer je delovala sestra Tiburcija. Pa je nekega dne pogovor padel na znamke. Takoj mi je prinesla ovojnico lepih afriških znamk. Ko sem se naslednjič vrnil v Misijonsko središče, me je sestra presenetila. Izročila mi je škatlo za čevlje polno znamk in mi svetovala, naj objavim oglas za zbiranje znamk za misijone v vseh slovenskih katoliških revijah in časopisih. Sledil sem njenemu nasvetu in priznati moram, da je imela prav. Niti mesec dni po objavi so začele prihajati znamke tako v Misijonsko pisarno kot tudi na dom. Seveda mi je bilo v začetku v veliko zabavo, vedno pa sem pri tem občutil tudi veselje, da bom s tem svojim skromnim konjičkom lahko zbiral znamke in tako pomagal tudi misijonarjem, ki delujejo po vsem svetu. Nekateri filatelisti in ljubitelji znamk so se takoj odzvali in prosili za nekatere znamke. Izkupiček sem potem izročil g. Zorku, ki je vodil blagajno za misijone. Leto dni pred smrtjo, ko je g. Zorko že čutil, kako mu pojemajo moči, me je kar brez ovinkov vprašal, če bi lahko z ženo Marijo sprejela vodenje Misijonskega krožka v Rojanu. Škoda bi bilo, je rekel, da se krožek ukine po tolikih letih nepretrganega delovanja, saj ga je ustanovila Marijina družba v Rojanu že leta 1920. Z veseljem sva sprejela, nisem pa pričakoval, da bom z znamkami tako zaposlen. Zahvaliti se moram svoji pridni ženi, ki me prenaša in pri vsem tudi pomaga, kajti sam ne bi zmozel vsega.

Odkar sem začel s to akcijo, sem prejel znamke od približno 1.700 pošiljateljev iz 35. držav. Največ jih prejemam preko Misijonskega središča v Ljubljani, kjer se zbirajo iz cele Slovenije. Župnije, uradi, šole, trgovine, samostani, bolnice, sestre, duhovniki in škofije so sprožili znamkarsko akcijo v ta namen. Med temi je tudi pater Anatol Bilšak iz Slovaške. Dolgo se je vsako leto oglašala družina iz Slovaške, ki je poletne počitnice preživljala v Izoli. Mimogrede smo se srečali v Trstu na Rusem mostu, kamor

so mi prinašali polne torbe znamk. Ker nisem več rosn mlad, saj sem jih presekel že 81, si lahko predstavljate, kakšna ogromna količina znamk je šla skozi moje roke in koliko dela je bilo z njimi. To me pač veseli in z božjo pomočjo skušam nadaljevati s tem svojim konjičkom in poslanstvom. Pri tem so mi v veliko spodbudo prijazne in zahvalne besede, ki jih prejemam od vseh. Te mi dajejo pogum, moč in mi ogrejejo srce. Toliko jih imam shranjenih, da bi lahko dal tiskati knjigo. Z nekaterimi sodelavci akcije smo postali celo prijatelji, kar mi je v veliko zadovoljstvo.

Ker je posebno dvojnikov preveč, jih kar na papirju pošiljam v paketih od 10 do 20 kg patrom Marijinim uslužbencem v Monte Berico pri Vicenzi, patrom frančiškanom minoritom v Bologno in patrom kombonijancem v Rim za njihove misijone.

Vsako leto ob misijonski nedelji z ženo Marijo zaključiva letni obračun vsega, kar sva prejela z znamkami in darovi dobrotnikov ter vsoto nakaževa Misijonskemu središču v Ljubljani. Razdeliva jo med misijonarje, s katerimi sva v stiku. Ti se oglašajo z raznimi prošnjami predvsem iz Afrike, pa tudi iz Japonske in Ukrajine. Vse najino delo je pod nadzorstvom msgr. Franca Vončine, sedanjega kaplana v Rojanu in mojega nekdanjega sošolca.

Za svoje delovanje se moram posebno zahvaliti Misijonskemu središču v Ljubljani. Tu se znamke zbirajo iz vse Slovenije, veliko pa jih dobivam tudi osebno na dom. Moj namen je bil predvsem, da pomagam osebam, ki potrebujejo pomoč, hrano, in sploh vsem, ki so v stiski. Ob 30-letnici znamkarskega delovanja se toplo zahvaljujem vsem, ki so v tej dolgi dobi pomagali uresničiti moje želje.

S. Urša Marinčič - nova misijonarka v Ugandi

S. TEREZIJA TOMAZIN, ŠOLSKA SESTRA

V jubilejnim letu, ko se šolske sestre pripravljamo na praznovanje 150-letnice ustanovitve naše kongregacije, se v Ugandi v kraju Rwentobo v župniji Rushooka odpira misijon. Hvaležne smo za dar novega misijona in za sestre, ki so ta klic prepoznale kot del Božjega načrta za našo kongregacijo. Šolske sestre smo v 150 letih delovanja odšle po svetu in delujemo v različnih krajih. Vsaka sestra želi s svojim darom poklica prispevati svoj delež pri delu za ljudi in Cerkev. Tako je tudi s. Urša Marinčič, članica naše province, že dalj časa v sebi gojila željo po delu v misijonih. Sedaj se je pokazala možnost, da to svojo željo uresniči. Bosansko-hrvaška provinca namreč odpira misijona v Ugandi in s. Urša se jim je pridružila.

Zakaj v Ugando? Frančiškan p. Ivica Perić, misijonar v Ruandi, je povabil sestre iz bosansko-hrvaške province, da bi prišle v Afriko. Tudi nadškof Paul K. Bakyenga iz Mbararea z veseljem sprejema sestre v svojo škofijo. Tako so z njegovim dovoljenjem in v soglasju z našo vrhovno predstojnico odšle v župnijo Rushooka. Nedaleč stran je kraj Rwentobo, kjer za sestre urejajo hišo. V skladu z našo karizmo in v razpoložljivosti bodo sestre delovale na pastoralnem, socialnem, vzgojno-izobraževalnem področju in sodelovale z ljudmi tudi pri najosnovnejših delih. Sestre so svojo pripravo na misijon začele v Dublinu z učenjem in utrjevanjem znanja angleškega jezika. Seveda pa se bo potrebno naučiti tudi njihov lokalni jezik ter se prilagoditi novemu svetu, kulturi, klimi, običajem, hrani ... Od 7. do 20. oktobra so imele intenzivno pripravo v Sarajevu, kjer so jim misijonar frančiškan p. Pero Vrebac ter šolski sestrini misijonarki v Kongu s. Ivka Piplovič in s. Samuela Šimunović predstavili razmere v Ugandi in jim posredovali svoje izkušnje. Del priprave so bile tudi duhovne vaje. Ob koncu so se srečale tudi z vrhovno predstojnico s. Klaro Šimunović.

Na misijonsko nedeljo, 21. oktobra, so vse štiri sestre, ki odhajajo v Ugando, prejele misijonski križ: s. Ivka Lučić, s. Elizabeta Žuljevič in s. Franciska Ivanović v Sarajevu, s. Urša Marinčič pa v Mariboru. Sveto mašo v cerkvi Matere

Usmiljenja v Mariboru je ob somaševanju 20 duhovnikov daroval upokojeni nadškof dr. Marjan Turnšek. Veliko cerkev smo napolnili domači s. Urše, njeni prijatelji, mladi, sestre različnih redov in drugi verniki. Pol ure pred mašo je bila molitev za blagoslov začetka misijona. Med mašo je prepeval zbor mladih iz FRAMA in Študentskega doma sv. Elizabete iz Maribora. S petjem smo sodelovale tudi šolske sestre. Po maši je bilo še druženje v samostanskem križnem hodniku. Vsak je želel pozdraviti s. Uršo in ji zaželel blagoslova na misijonski poti.

V sredo, 24. oktobra 2018, smo s. Uršo pospremile v Zagreb, kjer smo v kapeli Marijinega oznanjenja v skupnosti na Av. M. Držića imele sveto mašo za blagoslov naših misijonark in novega misijona. Zbralo se nas je okoli 50 sester. Mašnik nam je položil na srce, da je za delo na misijonu pomembna predvsem molitev in povezanost z Gospodom. Sveti maši je sledilo sestrinsko druženje ob večerji. Prijetno so nas razveselile tudi Marijine sestre, ki so se nam pridružile med večerjo. Z njimi je bila tudi sestra iz Benina, ki nas je s petjem in spremljavo na afriški boben že popeljala v Afriko. Pred odhodom na letališče smo se 25. oktobra že pred tretjo uro zjutraj zbrale v kapeli, kjer je bila kratka molitev. Žar, s katerim naše misijonarke odhajajo v Ugando, govori o Božji previdnosti, ki je na delu. Zato se srce veseli in zahvaljuje, v zaupanju, da ostajamo kljub razdaljam povezane v molitvi.

Zahvala

SESTRE USMILJENKE IZ BALTE

Dragi naši dobrotniki! V imenu sester usmiljenk ter otrok in mladih iz Balte se vam iskreno zahvaljujemo za finančno pomoč pri nakupu in obnovi hiše, namenjene za center otrok in mladih ter nakupu hiše za najbolj potrebno družino s štirimi otroki v našem mestu. Otroci in mladi že od 1. septembra uporabljajo novi dom. Nekaj dela bo še z urejanjem okolice. Pri delu že ves čas pridno sodelujejo tako otroci kot mladi. Na praznik sv. Vincencija, 27. 9. 2018, pa je bil dom blagoslovljen. Novi dom smo poimenovali Dom sv. Vincencija. Slovesnosti so se udeležili otroci s starši, duhovniki iz bližnje okolice ter gosti iz našega mesta z županom

na čelu. Še enkrat se vam iskreno zahvaljujemo in obljublamo spomin v vsakodnevni molitvi po vaših namenih. Naj vam Gospod Bog poplača za vaš trud in služenje.

K očetu je odšel Ciril Čarga CM (1917-2018)

(ljudski misijonar, misijonar na Kitajskem in med izseljenci v Kanadi)

ROK GAJŠEK CM

Gospod Ciril Čarga je dočakal visoko starost, saj je svojo življenjsko pot zaključil v 102. letu življenja, 10. oktobra 2018 v Torinu.

Luč sveta je zagledal v Idriji ob Bači v času 1. svetovne vojne. Znano je, da je ta predel Slovenije po koncu 1. svetovne vojne pripadal Italiji. Tako je hodil v italijanske šole. Znano je, da fašizem ni prizanašal primorskim Slovencem. Leta 1934 je vstopil v Misijonsko družbo (lazaristi). V duhovnika je bil posvečen v Torinu 29. 6. 1941.

Najprej je deloval v skupini ljudskih misijonarjev v severni Italiji, leta 1948 pa je odšel v misijone na Kitajsko (Kashing). Tam je ostal štiri leta, do izгона vseh misijonarjev po revoluciji Mao Cetunga. Po vrnitvi v Italijo je deloval na Sardiniji (Sassari) kot ljudski misijonar (1952-1955). Nato je odšel v Chieri pri Torinu in postal vzgojitelj in učitelj v semenišču Misijonske družbe, do leta 1958. Ponovno se je vrnil na Sardinijo, kjer je več let misijonaril skupaj z rojakom Lojzetom Grilom CM in vodil duhovne vaje. Leta 1974 je bil premeščen v Videm (Udine). Leta 1977 pa je po dogovoru z vodstvom province lazaristov odšel v Kanado, da bi pomagal sobratom pri duhovni oskrbi rojakov in drugih skupin ekonomskih migrantov. Z veliko gorečnostjo je obiskoval rojake po širni Kanadi. Nekaj let je bil župnik v Winnipegu in tudi od tam obiskoval rojake daleč naokrog. Zadnja leta bivanja v Kanadi se je preselil v Toronto na župnijo Marije Pomagaj, kjer je postal duhovni pomočnik. Leta 2000 se je vrnil nazaj v Evropo, v Videm, kjer je pomagal pri pastoralnem delu, tudi med beneškimi Slovenci. V poletnih mesecih je skrbel za romarje na Svetih Višarjah. Odkril je tudi Porčinj, nedaleč od Čedad, kjer naj bi se v letu 1855 prikazala Marija desetletni deklici Tereziji Duš, jo »po naše« nagovorila ter ji zaupala sporočilo, naj ob nedeljah in praznikih ne delajo in naj ne preklinjajo. Veliko naj molijo, da

prejmejo Božje usmiljenje. G. Čarga je goreče širil poročilo o tem prikazanju, ki ga je imenoval slovenski Lurd. Ko je pri 99 letih opešal, je bil premeščen v Torino, kjer je pred 85-timi leti začel svojo pot k duhovniškemu poklicu. Sedaj je ta hiša Dom za starejše sobrate in tudi zunanje. Kljub svojim stotim letom je še maševal, obiskoval sostanovalce, jim delil zakramente. V pogrebem nagovoru (17. 10. 2018) v Idriji pri Bači (na svojo željo je bil pokopan v domačem kraju) je upokojevalni nadškof dr. Anton Stres CM poudaril posebej njegovo gorečnost in vztrajnost pri oznanjevanju veselega oznanila, zaupanje v Jezusove besede, da bo vedno prebival v srcih tistih, ki ga ljubijo. Naglasil je tudi, da je bil g. Čarga globoko zasidran v Jezusovo oznanilo, ki ga je goreče širil do zadnjega diha. S prijetnim značajem in priljubljenostjo je nagovarjal vsakega človeka. S svojim pričevanjem je mnogo ljudi pripeljal k Bogu. Bogu se zahvaljujemo za njegov zgled; verujemo, da je sedaj naš priprošnjik.

jubilanti – čestitamo

40 let dela v misijonih

Pavel Bajec, duhovnik koprške škofije, rojen 15. januarja 1951 na Colu. V misijone je odšel decembra leta 1978. Deluje v Slonokoščeni obali.

60 letnica življenja

Stane Kerin, duhovnik ljubljanske nadškofije, rojen 3. decembra 1958 v Krškem. V misijone je odšel 24. septembra 2018. Deluje na Madagaskarju.

D A R O V A L I S T E

TRIKRALJEVSKA AKCIJA

župnija Kuzma
posamezniki: Kopriva Silvester
ADVENTNA AKCIJA
župnija Sočerga
posameznik Kopriva Silvester
SKLAD ZA ZAČNE
župnija Petrovče
posamezniki: Borštnar Miroslav,
Jurkovič Nada, Kravos Stojan,
Kržišnik Franci, Lipičar Ana,
Martinčič Ruth, Medvešek
Viljem, Murko Ana, N. N., Petek
Marko, Prinčič Vida, Šiško
Stanislav, Tajnikar Matej
ZA SOCIALNO ZAVAROVANJE
MISIJONARJEV
posameznica: Pavlič Renata
ZA GOBAVCE
posameznik: Albatros - Pro
d. o. o.

ZA MADAGASKAR

posamezniki: Čebokelj, Hozjan
Matej, Ličan Anton, Mavrek
Renata, Remić Primož
SKLAD ZA MISIJONE

župnije: Črni Vrh nad Idrijo,
Sočerga, Vitanje
posamezniki: Ahaj Jožica,
Ambrožič Lucija, Arsić
Darinka s. p., Barat Rozalija,
Blažič Gašper, Blažič Mihael,
Bogoslovno semenišče, Bunderla
Lidija, Caglić Dejan, Čemažar
Marina, Demšar Judita, Dolenc
Janez, Duhovniški Dom Mane
Nobiscum, Dular Marinka, Durič
Štefka, Eržen Marija, Gnidovec
Matej, Gril Dr. Janez, Iršič
Andrej, Jamšek Demitrij, Jelcnikar
Marija Vera, Jerovšek Jure, Jožič
Simona, Kampus Janez In Ivana,
Kordan Anica, Kotnik Ambrož,
Kovačič Jožica, Kozjek Marija,
Kozole Cvetka, Kranjc Frančiška,
Krečič Martin, Križniške sestre,
Langus Tadej, Lavrenčič Mitja,
Likar Salvator, Ljumanj d.o.o.,
Loredan Irena, Lukner Tatjana,
Magdič Olga, Markelj Anton,
Marko Andreja, Martinčič
Ruth, Meglič Matjaž, Mernik
Zinka, Mikulin Olga, Morelj
Darja, Mza-Cma, N. N., Novak
Zlatko, Nzobandora Katarina,
Okorn Ana, Paškič Ilija, Pavli
Tatjana, Pesičer Marija, Pirih
Marija, Prijatelj Marija, Raspor
Franc, Rojc Marjan, Rott Cindro
Barbara, Rutar Anka, Saksida
Blaž, Schwarzbartl Tomaž Ervin,
Sirk Saksida Marija, Skribe -
Dimec Darja, Slokar Darja, Snoj
Irena, Strgar Schulz Bernarda,
Suhadolčan Franci, Škorjanc
Anica, Štrukelj Frančiška, Šubic
Marija, Tomažević Matjaž, Troha
Marian, Vehovar Darinka,
Volavšek Marta, Zanjekovič Ivan,

Zorenč Davorina, Zupančič Ivan,
Zupančič Janez, Žorž Vera
ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV
posameznica: Mrzel Slavka
ZA MISIJONE V RUANDI
IN BURUNDIJU
posameznik: Kožuh Simon
ZA GRADNJO CERKVA
posameznika: Pavlič Renata,
Pisk Tomaž
VODNJAKI - MALAVI
posameznika: N. N.,
Žveglič Marija
ŠKOFIJA FARAFANGANA
posameznika:
Jereb Anka in Marko
ZA URŠULINKE
posameznik: Magajna Bogdan
MISIJON MATANGA
posamezniki: Albatros -
Pro d. o. o., Irnar Ana,
Podobnik Jožica, Stambuk Igor
ZA HAITI
posameznica:
Ančimer Pirnat Magdalena
ZA BEGUNCE
posameznik:
Albatros - Pro d. o. o.
MISIJON AMPITAF
posamezniki: Literis agencija
za novinarstvo, Rataj Eva, Rataj
Mojca, Zakrajšek Miroslav
MIVA
župnije: Biljana, Čatež - Zaplaz,
Črni Vrh nad Idrijo, Črnič,
Kanal, Koper, Kotlje, Ljubljana-
Rakovnik, Matenja Vas,
Pameče, Polzela, Rače, Ravne
na Koroškem, Slavina, Sočerga,
Sora, Stranje, Strojna, Sv. Gregor,
Sv. Katarina - Topol, Št. Peter -
Otočec, Škofljica, Velesovo
posamezniki: Cvelbar Peter,
Čeferin Marija, Matajč Irena,
Meliwa Valerija, Menart Tomaž,
Misijonski Krožek Rojan - Trst,
Munda Alojzija, N. N., Novak
Meta, Pšeničnik Marjana, Sever
Alojz, Sočan Gregor, Štrbenk
Peter, Tikvič Dominik,
Vene Matej
JOŽE ADAMIČ
posamezniki: Avsenik Janez,
Burger Alenka, Kocmur Petra,
N. N.
JOŽE ANDOLŠEK
posameznik: Osolin Primož
PAVEL BAJEC
posameznik:
Misijonski krožek Rojan - Trst
S. ANKA BURGER
posameznik: Jenič Dušan
S. VIDA GERKMAN
posamezniki: Arnež Janez, N. N.,
Sitar Antonija, Smole Marija
JOŽE MLINARIČ
posameznik:
Misijonski krožek Rojan - Trst

S. VESNA HITI

posamezniki: Blejec Marija,
Martinčič Angela, Misijonski
krožek Rojan - Trst
TONE KERIN
župnije: Kostanjevica na Krki,
Ljubljana-Črnuče, Ljubljana-
Štepanja vas, Sv. Križ-Podbočje
posamezniki: Gregorič Tone,
Krk Jurij, Metropolitana d. o. o.,
N. N., Prnaver Miran,
Ramovš Vera, Šušteršič Ivana
S. AGATA KOCIPIER
župnija Črni Vrh nad Idrijo
posameznika: Misijonski krožek
Rojan - Trst, Vaukan Marija
JANEZ KRMELJ
posamezniki: Bolta Marko,
Kržišnik Eva, Misijonski krožek
Rojan - Trst, N. N., Poklukar
Gregor, Sušnik Janez, Vrabec
Marko, Vrabec Mirijam,
Zgubič Evgen
MATEVŽ STRAJNAR
posameznika: N. N.,
Strajnar Breda
S. ANDREJA GODNIČ
posamezniki: Ačanski Elizabeta,
Demšar Vida, Misijonski krožek
Rojan - Trst,
Štuhec msgr. dr. Ivan
DANILO LISIAK
posamezniki: Blejec Marija,
Bonuti Hajdinjak Kamila, Krevelj
Branko, Mza-Cma, Sušnik Janez
TOMAŽ MAVRIČ
posameznica: Malalan Nika
S. ZVONKA MIKEC
posameznica: Murn
MISIJONARKE MATERE TEREZIJE
posameznik: Kranjc Rafael
S. TADEJA MOZETIČ
posameznica:
Bonuti Hajdinjak Kamila
JANEZ MESEČ
župnija Škofja Loka-Suha
posamezniki: Misijonski krožek
Rojan - Trst, N. N., Rigler Anica,
Šimnic Apolonija,
Trnkoczy Amadej
PETER OPEKA
posamezniki: Avsenik Janez,
Bohak Ivan, Bole Lilijana, Bolta
Marko, Glavač Uroš, Jereb
Boštjan, Karlin Gabrijela, Kordiš
Rozalija, Mežnar Klavdija,
Milavec Jakob in Bruna,
Misijonski krožek Rojan - Trst,
Močnik Marko, N. N., Prezelj
Marija, Remše Matija, Rus
Valerija, Slovenska Karitas, Šef
Manja in Tone, Šegula Zdenka,
Tavčar Jože, Trpin Andrej, Vidrih
Majda, Zgonc Marija
S. JOŽICA STERLE
posamezniki: Kebe Janez,
Kržan Vanja, Misijonski krožek
Rojan - Trst

P. MARTIN KMETEC

posameznica: Batagelj Sonja
S. MARJETA ZANJKOVIČ
posamezniki: Cej Vesna, Damjan,
N. N., Skandali Dragan, Zadravec
Roman
TONE GRM
posamezniki: Misijonski krožek
Rojan - Trst, N. N., Pirih Marija
S. BOGDANA KAVČIČ
posamezniki: Albreht Ivan,
Meserko Filip, Misijonski krožek
Rojan - Trst, N. N.
P. LOJZE PODGRAJŠEK
posamezniki: Marguč Gabrijela,
Misijonski krožek Rojan - Trst,
Povh Jože
S. BARBARA ČUK
posameznik: Mihelčič Janez
S. ANICA STARMAN
posameznik: Misijonski krožek
Rojan - Trst
S. MILENA ZADRAVEC
posameznica: Pirih Marija
S. MARTINA ARHAR
posameznica: Muller Marija
S. ANITA POLJAK
posameznik: Jezeršek Matija
S. FANI ŽNIDARŠIČ
posameznici: Ivančič Angela,
Souidi Zavrl Nada
S. ANA SLIVKA
posameznika: Gerdej Dominik,
N. N.
S. BARBARA PETERLIN
posameznici: Mežan Olgica,
Pšeničnik Marjana
S. DORICA SEVER
posameznika: Avsenik Janez,
Selan Janez
STANE KERIN
župnija Ilirska Bistrica
posamezniki: Avsenik Janez,
Frbežar Ana, Gliha Joži, N. N.
S. URŠA MARINČIČ
župnija Maribor - Sv. Marija
posamezniki: Bajt Katarina,
Brunšek Andreja, Frančiškanski
samostan MB, Jerina Peter,
Ključevšek Tatjana, Kočan
Gašper, N. N., Novak Janja,
Novljan Janez, Podlipnik
Bernarda, Rutar Katja, Šilc
Marinčič Andreja, Zornik Zoran
S. POLONA ŠVIGELJ posameznik
Šavli Klemen
S. MOJCA KARNIČNIK
posameznika: Misijonski krožek
Rojan - Trst, Nidorfer Anja
MISIJON CRIPAM
posameznici: Muller Horvatič
Ingrid, Volčič Barbara
MARIJINE SESTRE V KIJEVU
posamezniki: Bernik Rudi,
Botjak Cvetka, Platiša Ivan, Zalar
Pavla

Adventna akcija Otroci za otroke v polnem teku

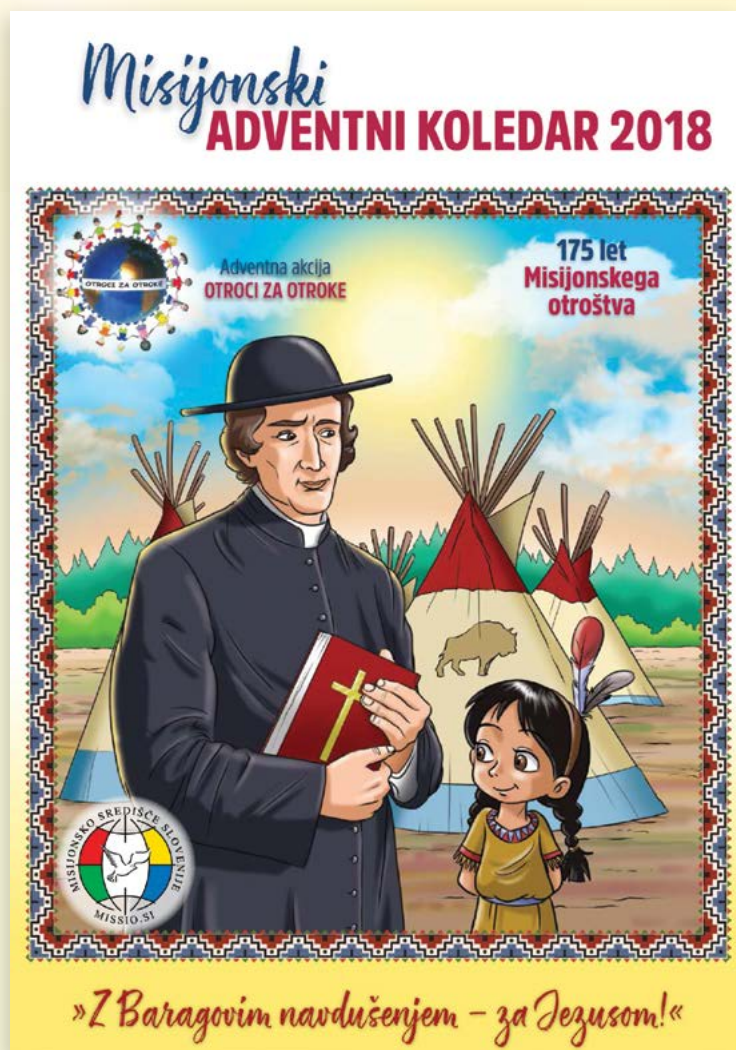

Smo sredi adventnega časa. Veroučne skupine in družinske večere po vsej Sloveniji že bogati misijonski Adventni koledar z naslovom »Z Baragovim navdušenjem – za Jezusom!«. Svetniški zgled tega vzornika slovenskih misijonarjev skuša navdušiti naše otroke in mladostnike, pa tudi starše, da sledijo Jezusu ter molijo in darujejo za revne otroke po misijonskih deželah. S tem se pridružujejo vrstnikom v 75 državah sveta, kjer deluje Misijonsko otroštvo – čudovita misijonska karizma vesoljne Cerkve prav za otroke in mladostnike, ki letos praznuje svojo 175-letnico.

Letošnji koledar je drugačen. Glavno zgodbo je napisala avtorica Mirjam Šprohar – priljubljena pripovedovalka šmarnic v ljubljanski šempetrski župniji, ki je Baragove dogodivščine predstavila na prav poseben način – kratko in jedrnat, osredotočeno na bistvo: kaj nam Baraga sporoča za naše življenje, za naš čas.

Da bi se približali različnim starostnim skupinam, smo vsak dan iz zgodbe izbrali en poudarek in ga predstavili v obliki živahnega stripovskega kvadratika. Narisal jih je priljubljeni ilustrator Juan Juvančič.

Dnevno zgodbo spremlja tudi preprost izziv. Koledarju je priložen kartonasti hranilnik, ki nas spominja, da smo konkretni in radodarni. V koledarju lahko preberete tudi to, komu in kako smo pomagali z lansko akcijo in videli boste pisma zahvale. Prebrali si boste več o Misijonskem otroštvu. Misijonar Danilo Lisjak predstavlja, kako izgleda božič na vročini 38° C in še kaj koristnega najdete v njem.

Letos pa imamo še eno novost: v sodelovanju s katoliško otroško revijo Mavrica smo izdali Adventni plakat – da bo otrokom pred očmi in jih spodbujal k aktivnemu preživljanju adventnega časa. Tako bo božič še bolj veselo doživet. Zato – bodimo dejavni ter naše otroke in mladostnike spodbudimo k sodelovanju v plemeniti akciji Otroci za otroke.

Igor Vojinovič

Zato, če ga še nimate – pohitite, poiščite pri svojem župniku svoj Adventni koledar – lahko pa vam ga pošljemo tudi iz Misijonskega središča. Sodelujte z nami in z otroki z vsega sveta. Ves izkupiček gre za misijonske projekte, namenjene izključno v korist otrokom.